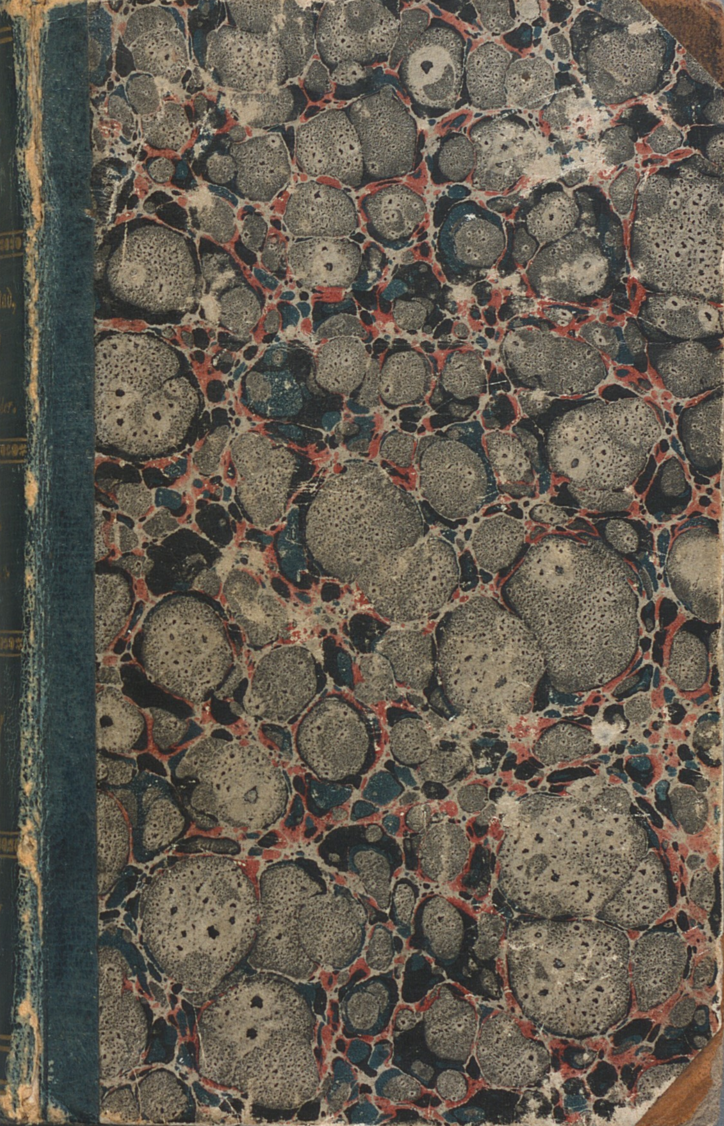

Kongl. Biblioteket.
STOCKHOLM.
Vitt
Sv.

Tids- och Krigs-Bilder.

SKALDE-FÖRSÖK

af

C. F. RIDDERSTAD.

Första Häftet.

STOCKHOLM, 1837.
TRYCKTE HOS P. A. NORSTEDT & SÖNER,
Kongl. Boktryckare.

Min harpa är endast en sköld, hvarpå
Jag stundom strängarne spänner;
Ej vågar jag den ibland höglärde slå,
Men väl bland väpnade männer.
Ej missgreppen höras bland vapnens skräll,
I vexlande fröjd lefver krigaren säll.

TILL

HANS K. H. KRONPRINSEN.

En syn jag hade. Jag såg Skanda throna
Uppå en runeristad bautasten;
Ej hjelm dess panna bar, den bar en krona,
Och vid dess fot låg svärdet kastadt hän;
Och buktigt pansar, barmens sköldblå bona,
Låg jemte svärdet emot soln och sken;
Och bredvid henne, i den svala lunden,
Liksom en måne hängde sköldcrunden.

Frid var kring henne. Alla fridens slöjder
Kring henne ock som hulda englar stå;
Från alla läppar logo endast fröjder,
Från alla ögon lyste himlar blå;
Och tempelsång det klang från alla höjder,
Ett hurrarop från hvarje stad hörs gå.
Der friden syns med blomsterspira vandra,
Omfamna fröjd och lycka snart hvarandra.

Men Brage-harpan lutad stod mot armen,
Och gyldne bågan strålade så klar;
Dess sträng var rik, så rik som sköldmö-barmen
Var uppå drömmar, den på toner var;
Och högt en örn satt gungande på karmen,
Men liksom drömmande den hufvut bar.
En häfdens röst! O, svaren mig, J männer,
Hvem är bland Er, som ej den harpan känner?

Men stränga-raden lyste såsom lansar,
Som klara blixtar, ställda vid hvarann,
Såsom en trupp i silfverblanka pansar,
Såsom ett led med klingor, man vid man.
Igenom ledet solens stråle dansar,
Och stränga-truppen stod i guld och brann.
Men alla hördes, liksom med en anda,
Instämma i den sång som sjöngs af Skanda.

Och sången klingar om de gamla dagar,
Om sagas minne från en kämpaverld,
Som än, en vålnad genom molnen, jagar
Utöfver oss, med blanka segersvärd;
Hvars stämma stundom uti stormen klagar,
Men manar ock till bragd och hjeltefärd.
En tid då Skanda vandrade kring verlden,
Och sökte Valhall med de dragna svärden.

Den klingar ock om tempel, hvilka skjuta
Mot skyn sin tornspets; hur bland fjell och skär
Hvart ett tycks ligga som en silfverluta,
Och chorsång klingar från dess strängar der;
Hur, liksom höga helgonskrin, de sluta
Inom sig hjertats skatt, som kärlek är.
Men vapenklang hörs ock i sången, handen
Låg jemt på svärdet uti Svealanden.

Nu tonar den om sednare bedrifter,
Om Carlar och Gustafver tonar den.
Som hjeltar stå de på de hvälfda grifter,
Som stjernor stråla de från himmelen,
Och såsom segrar, sköna vapenskrifter,
Till oss, från häfdens blad, de tala än.
Hvart ord hörs susa genom fosterjorden,
Det håller vaket — lejonet i norden.

Men sången klingar våra dagars under,
Och stämman blir så varm, så klar och rik;
Den susar som en vind i vårens lunder,
Den blixtrar som en våg i solig vik;
Den leker med de lätta, fria stunder,
Och näktergalens tonfall är den lik.
Ifrån en barm af fröjd hvar ton tycks gången,
Och alla himlar hvila uti sången.

Dock tonen stiger. Hör! vår framtid gungar
I rika bilder på dess silfversvall;
Den målar oss hur djerfva örne-ungar,
Slå vingen ut ännu på klippans hall,
Och hur en blixt bakom hvar holme ljungar,
Väl vetande hvartut den syfta skall.
Af svärdet skyddad, så hörs sången tona,
Skall evig frid inom vårt klippland throna.

Den klingar! Ha, hvad ser mitt öga? Randas
Ej der en annan dag i österns bryn?
Med vilda härskri hör jag vinden blandas,
Och blod det droppar öfver solskens hyn;
Tungt som en åska hör jag molnet andas,
Och se, en blixt der springer utur skyn.
En klinga blixten är, ur molnet lossad,
Och Skandas harpa ligger sönderkrossad.

Och bakom molnen ser jag vapen skina,
Och deras härold endast blixten var;
Igenom dal och fjell blott stormar hvina,
Och längsåt kusten stridens furie far.
Inunder Skandas drömmar låg en mina,
Af blixten tänd, den redan sprungit har.
Hvad hjertat diktar, sköflas förrn J veten,
Med andra toner klingar verkligheten.

Då syntes Skanda pilsnabb uppå stranden,
Beväpnad åter, stolt var hvarje drag;
På armen skimrar mörkblå sköldc-randen,
Och brynjan täckte barmens rosendag,
Och svärdet ljungar i den höjda handen,
Och blicken manade till strid och slag.
Hon satt ej mer och sjöng vid harpokarmen,
Men full af styrka svällde sköldmö-barmen.

En strid begynnes; skarpa svärdshugg skifta
I silfverskurar öfver hjelmar då.
I hvarje fana nordanstormar hvifta,
Och hvarje lansudd tycks i lågor stå.
I sköldekummel synes döden grifta
Rätt mången tapper hjelteson också.
Dock bäst som striden vildast tyckes brinna,
Den i en sky sågs för min blick försvinna.

Så var min syn, och mägtigt den mig rörde;
Ännu allt jemt den står för ögat qvar.
Den många tankar åt mitt sinne förde,
Och många bilder den mitt hjerta bar.
Uti min själ jag vapenklang blott hörde,
Och allt mitt väsen fullt af drömmar var.
Men hvad jag drömde, straxt min lyra klingar
Af ordet fick det form, af tonen vingar.

Och, Furste! Dig, Du Sveas goda klinga,
Du klara stjerna i vårt kungahus!
Dig vill jag helga, Dig som offer bringa,
Hvad drömmen diktat mig vid lyrans sus.
Du är för stor för att förså det ringa,
Och att förakta det är Du för ljus.
Ett hjerta har Du ock för lyrans toner,
Du thronarfvinge utaf tvenne throner!

Väl ringa jag nu denna diktkrans finner,
Dock alltid, alltid fann jag den ej så!
I sångens ögonblick ens väsen brinner,
Och hjertat flammar, alla pulsar slå.
Inunder foten jordens klot försvinner,
I stunden himlar tändas och förgå.
Men illusionen viker ifrån själen
Och inför ögat återstå blott — felen.

Om mina toner stundom tyckas svalla
Med stormigt dån, liksom den vilda våg,
O, minns att stunden skänkte lif åt alla,
Och att i den jag oftast strid blott såg.
Ack, diktens bilder såsom stjernskott falla,
Som vinden skiftar, skiftar ock dess håg.
För hvar minut har fantasien vingar,
Och lugn besinning flyr då lyran klingar.

Min sång har sökt att mannavärdet skänka
Den kraft det har bland våra fjellars snö.
O, det är herrligt att sig männer tänka,
Som veta lefva och som veta dö;
Men skam att se dem stolta hufvun sänka,
Af idel suckan, kanske för en mö.
Måhända likväl mig försöket jägtar,
Det är så litet, litet som jag mägtar.

Jag mägtar ej att såsom dagen smycka
Mig uti ljusets stråle-mantel, jag.
Jag kan ej solen till mitt hjerta trycka,
Och hjertat sjelf ej äger någon dag;
Men natten, natten är min enda lycka,
Dess lif jag andas uti fulla drag.
Och om man nattgestalten ock fördömer,
Mig rör det ej, jag slumrar och jag drömmer.

Jag kan ej varm som morgonrodnan brinna,
Ej heller glöda som dess stjerna skär.
Jag har ej mera någon sånggudinna,
Men i min klinga jag min lyra bär.
Godt kan dock vara att på himlen finna
Också ett norrsken, bland dess stjernors här.
Men klagen ej, J, som försmån detsamma!
Jag slocknar snart, en flyktig molnets flamma.

Jag mägtar ej som vestanvinden sjunga,
Och ej som palmers sus en sommar-qväll.
Det bo ej näktergalar på min tunga,
Min sång är barnfödd på den vilda häll.
Dock hvad gör det om några toner runga,
Ack, frisk och herrlig är ock stormens skräll.
Min sång är icke till för att förtjusa,
En stormil blott, som stundom höres brusa.

Jag mägtar ej att, blomma jemte blomma,
Hvar tanke ordna på sin hvita grund;
Men, kalk vid kalk, de stå just som de komma,
Som rosor växa i den vilda lund.
Och om på hjertblad några äro tomma,
De äro barn utaf en vinterstund.
Ej mer förstår jag än naturn mig lärde,
Dock, nu har konsten, icke den, ett värde.

Jag mägtar ej hvar tanke fullt beskatta,
Ej gripa perlorna vid ådrans djup;
Men ögonblicket vet jag djerft att fatta,
Just då det blickar i sin ättestup;
Och tyckas några tankar äfven matta,
Dem har jag bärgat i min diktarslup.
Af allt kan menskans hjerta likväl njuta,
Om blott det upphör något från sig skjuta.

Jag mägtar ej fullkomna uti anden
Hvar dröm jag drömmer, drömmes den ock rätt;
Min vagga stod ej hän vid Fyris-stranden,
Och ej i Lundagård, bland vises ätt;
Bland vapen växt, och växt med svärd i handen,
Min visdom ligger i min bajonett.
Ej mellan lärde gick min ungdomsbana;
Jag har uppvuxit bredvid Sveas fana.

Jag mägtar icke, med ett ord, att fylla
Vid lyrans strängar tidens skönsta kraf,
Och ej mig lyster att mig sjelf förgylla;
Slem stod jag der, om guldet fölle af.
Mig må man klandra eller också hylla,
Allt bäddar tiden slutligt i sin graf;
Dock som jag kan, för Dig, min sång må tona,
Du örn, som bygt ditt bo i Skandas krona!

Till Mina Vänner.

Min Sångmö var ej alltid utan vänner,
Hon haft ett litet tal;
Hvar äro de, när nu jag lutan spänner,
Till sång på fjell, till sång i skog och dal?
Förnimma de den röst, som flyktig sväfvar,
Från lund till lund?
Och månne den, fastän förklingad, bäfvar,
Som fordom än, i deras bröst en stund?

Församlen Er! För er min Sångmö träder,
Ej blott med myrth och ros,
Ty hon är väpnad nu i pansar-kläder,
Med spjut och sköld, som en Valkyria tros.
Ett, *framåt!* nu i strängad lyra klingar,
Ett *stridsrop* nu!
Gif, Himmel! sången tvenne örnevingar,
Och till ett örnbo gör min lyra du!

J vänner, hvilka mig med vänskap hörde,
I vårens första dar,
Då tanken mig fram som en kastvind förde,
Men visste ock, som den, ej hvart det bar;

Med vänskap hören också nu på sångarn,
Fast våren flytt,
Och sommarn kommit, på den lugna gångarn,
Med betsel — kanske mindre blomsterprydt.

Dock sommar? Är väl någon sommar inne?
Är det ej ännu vår?
Än outveckladt är mitt sångar-sinne,
Än uti knoppning min åskådning står,
Och alla toner uti barmen spela,
Som drömmar blott;
Och vindkast leka än, som förr, med hela
Den lilla verld, som är mitt sångar-slott.

Helgjutenhet låg icke i naturen
Utaf min bildningsväg;
Jag blef ej fram af *andras vishet* buren,
Sjelf har jag sökt mig framåt, steg för steg.
Gör du detsamma, se'n må du mig klandra,
Om lust du har;
Jag vädjar till min ställning, ej till andra;
Och upp till strid jag ingens handske tar.

Den stjerna, som på himlen stod och glödde
Vid vaggan öfver mej,
Utvecklade ej verlden, som den födde,
Den väckte, men fullbordade den ej.

Min skapelse är början, men ej slutad,
Är ett fragment;
Med denna bikt jag lugnt mot harpan lutad,
Kan se i ögat hvarje recensent.

Väl var, då först jag sjöng, i mina drömmar
Jag stolt och djerf ibland;
Jag sjöng och trodde att med blomstertömmar
Jag liksom styrde tiden med min hand.
Men tiden gått; jag annorleds bedömer
Nu mer min sång;
All ungdom hoppas djerft, och djerft den drömmer,
Men åren komma med sitt lugn en gång.

Den blomkrans, som med vårligt lif jag knutit,
Nu öfvertagen den.
O, jag har tänkt, för hvarje ros jag brutit,
Den fläta få i locken på en vän.
Om mig och mina dikter må man döma,
Hur det er täcks;
Men dem mig glömt och dem mig tänka glömma,
En minnes eller afskeds-blomma räcks.

Till Swear.

Tro ej minuten med sin slappa lära,
Om flyktad kraft och om försvunnen ära;
Minuten är en dikt allenast sjelf,
En bubbla blott på tidens vilda elf.

Tro ej att Sverge re'n, med orklös tunga,
På fjellet sitter att sin svansång sjunga;
Tro ej att modet flytt från hem och hus,
Och re'n blåst bort med nordanvindens sus.

Tro ej den skald, hvars sång vår tid fördömer,
Och blott om häfden och dess storhet drömmer;
Han gör det för att ge sin dikt mer glans,
Men drömmens verklighet är endast hans.

Tro icke dem, som rädda eller lama,
Blott scen för scen betrakta tidens drama,
Och icke anden, hvilken alfvarsam,
På djupet stryker som en stormvind fram.

Det är ett bruk att se vår kraft stå bunden,
Uppå schavotten af den lumpna stunden;

Att peka fingret åt vår tid; men den
Går dock sin jemna gång som fordom än.

Det är ett bruk att se vår gamla ära,
Ett slafviskt ok på lejonskuldran bära,
Och icke se hur än den framåt går,
Och skakar manen friskt från år till år.

Det är ett bruk att se hur hjelmens galler
Från Sverges panna med hvar timma faller,
Och se ett dödsansigte skymta fram;
Det bruket är ej mindre dock än skam!

O, nej! vårt Sverge är som förr detsamma,
På himlen brinner än dess norrskens-flamma,
Och stormen susar i dess skogar än,
Och brageharpan klingar uti den.

Än hvilar böljan blott *hänsidan* hafven;
Men Sverges frihet är ej än begrafven,
Än lefver den och andas hjeltevarm,
Hvem känner det ej i sin egen barm?

Än växa hjeltar i de slutna leder,
Och kommen, fiender! välkommen! — Eder
Ha' vi, hur arma vi er tyckas må,
Dock dragna klingor till att bjuda på.

Än spelar lifvet friskt i våra barmar,
Än ha' vi hjertan ju, och ännu armar,
Och än den *gul och blå* ju fladdrar fri,
För hvarje vind, som flyger den förbi!

I tusen riktningar syns lifvet strömma,
Och sina urnor öfver Swithiod tömma,
Och ljusets guld-lavin, från ort till ort,
Den växer ständigt som den rullar fort.

Vår framtid, för hvars glans hvar timma strider,
Dess krona susar öfver gångna tider,
Och rotens kraft bor än i kronans knopp;
Vi hafva minnen väl, men äfven hopp.

O, hade vi ej det, då vore Skanda
Ej värd att minnas sina fäders anda,
Då vore minnet sjelft af dem ett hån,
Som skulle gå i arf från son till son.

Det vore då, som se en skogens vätte
Klä på sig drägten af en gammal jätte,
Och såsom klubbslag fälla stolta ord;
En parodi uppå oss sjelfva gjord.

Det land, som ej har hopp — hvad kan det äga?
Der har ej lifvet något ord att säga,

Från hvad det varit, har det sjunkit ner,
Och hopplös hjelte är ej hjelte mer.

Den gångna tidens genius sjelf förfäras,
Att af ett sådant slägte ännu äras;
Den vill ej nämnd af slafvar bli: en slaf
Har ej mer hopp än han kan lefva af.

Men lyft från ögonblickets strid och hvimmel
Ditt öga, Svea, emot stjernig himmel,
Och fira dina fäder du; ditt svärd
Det ropar till dig, att du är det värd.

Vi äro värda! — Utan detta värdet
Vi borde kasta långt ifrån oss svärdet.
Dock, se! vårt Svea kan det föra än,
Väl ut så manligt som för sekler sen.

Hvar tid är rik, blott fattig är den dåren,
Som tror att tiden sjelf tar af med åren;
Hvart sekel är, om du blott gör det rätt,
Af samma ursprung, samma guda ätt.

Men hvilken sträfvan som dess genius äger,
På engång vinns dock blott en enda seger;
Men såsom seklerna stå, man vid man,
Så stå ock segrarne bredvid hvarann.

Se der de stora krafter, hvilka vandra
Utöfver oss och lösa af hvarandra,
De stora tankar lifvet talar ut,
De der sig göra gällande till slut.

Och än är Sverge samma runekammar,
Der mången sköld kring pelarhvalfven flammar,
Och lejonet går vaktande som förr,
Vid altar'ts låga och vid templets dörr.

Ett drakskepp än, i skyarne det flaggar;
Men i ett haf utaf briljanter vaggar,
Europas panna, alltid hög och klar;
Det ännu är det, såsom förr det var.

Runeswärdet.

I fordna dagar fanns ett runesvärd,
Vårt gamla Svithiod var den klingan värd!
Så vidt berömdt fanns intet i Europa,
Det svärdet mätte sig med allihopa.

Då fram det fördes var det alltid bart,
Och klingan lyste som ett norrsken klart,
Klart som då strålen af en ljungeld faller,
I nattens djup, på fjellets is-kristaller.

Så det till Södern, så till Vestern kom,
Och Seine och Tibern sjunga än derom.
De gamla minnen dö ej bort, de lefva,
Fast menskor falla och fast throner bäfva.

Men hvart det kom, hem kom det dock igen,
Men mera skarpt och kärt och dyrbart än;
Det växte för dess ägare i värdet,
Dock nordens genius bodde ock i svärdet.

Med bäfvan såg man fjerran från derpå;
Men såg sig likväl icke mätt ändå.

Man ser ej dvärgen, fast han står på stolen,
Men alla vända ögonen åt solen.

Den sista gång som det i striden var,
Det var kung Carl den tolfte som det bar.
Han var blott kung för att den klingan bära,
Han bar deri sin storhet och sin ära.

Men kungen föll; hvar blef då klingan af,
Säg, blef den lagd med honom i hans graf?
Kan väl en enda graf de två förena?
Stor nog är den, som rymmer en allena.

Dock tyst nu vet jag hvar den klingan är,
Fast icke mera någon hand den bär.
Förglömd den hänger ej i häfdens kammar,
Men *hela Sverge* som ett runsvärd flammar.

Utöfver skog och flod bär klingan sjelf
En vattrad skifva, som en vågig elf;
Och hvarje ädel tanke Svithiod föder,
Som gyldne runa på dess klinga glöder.

Men Mälarns bölja, klar som silfverskîr,
Uppå den blanka lägger blå safir,
Och äkta stenar är den icke utan,
Men bäst af alla är dock Åreskutan.

Dess fäste ligger öfver Torneå,
Och isbriljanter blixtra deruppå,
De klaraste som öga sett — de bäste;
Och sommarsolen dansar kring dess fäste.

Och hören, Danskar, dragen hop er krets!
Vid Skanör hvilar runesvärdets spets.
Och hören, Ryssar, hur J äfven rusten,
Nu hvilar eggen längs åt hela kusten.

Hur Beltens viking äfven än sig rör,
I Sverge fruktar man ej mer derför;
Rätt mot dess hjerta stäfvar spetsen genast,
Och svärdet hänger på ett hår allenast.

Hur emot oss alltjemt den Finska vik
Vidöppet gapa syns, ett draksvalg lik,
Det gapar ej, att det ur led ej ginge,
Om runeklingan det i svalget finge.

Men kommer någon djerfsint vikingson,
Hvarhelst han äfven månde komma från,
Vi strida ock, men striden står på stället,
Och svärdet springer ej, dess rygg är fjellet.

Och fast det nu ej förs från haf till haf,
Är äfven Östersjön hvar oväns graf.
Tron J det ej, så kommen — kommen alla!
Om J ha'n lust att på er lustfärd falla.

Ej ut på segerbragder mer vi gå,
Vi hafva segrar för en verld ändå;
Och fast ej svärdet nu kring verlden ljungar,
Än kan det dragas dock, som förr, af kungar.

Ännu vi minnas väl det kungabref,
Som Gustaf Adolf det vid Lützen skref;
Och mången herrlig strid i Auras dalar,
Ännu med undran om vår klinga talar.

Först må vi kallas af den hela verld,
Förrän vi komma med vårt runesvärd;
Det har ej hittills glömt att skrifva lagar,
Än för Europa på dess herredagar.

Än växer styrkan upp med senig arm,
Och modet andas eld ur lejonbarm;
Än mägtar Svea stora andar skapa,
Fast ögonblicket gnolar på dess drapa.

Seglaren.

I gyldne topp
Fort segel opp!
Mitt segel, det är tvenne vingar.
Skjut vestan på,
Fort må det gå!
Att lutan, som ligger i bölja blå,
För frustande guldstäfven klingar.

Vid vindens gång
Är djupets sång
Så skön, det är andar som sjunga.
Ack, tonen är
Så klar och skär!
Jag undrar om icke hvar ande der,
Har glödande flamma till tunga.

Om båk ock fyr
Jag mig ej bryr:
Min vårdkas bland stjernorna blänker.
Jag lemnat Pohln,
Som hjelte-rôln,

För friheten stred, tills den gick i moln:
Till Donna Maria mig tänker.

Jag för om bord
En perlkrans gjord
Blott utaf Pohlonias tårar;
Ur ädelsten,
Af hvar och en,
En engel jemt blickar, så ljus och ren,
Och tyder på kommande vårar.

I lockens svall
Perlkransen skall
Maria vid kröningen bära.
Är barmen full
För folkets skull,
Hvar perla skall blomma, af idel gull,
En stjernkrans kring drottningens ära.

Men är dess barm
Af flärd blott varm,
Så stridt skola tårarne falla;
Hvarthän hon må
Än vandra då,
De skola som speglar för henne stå,
Och blod skall det blifva af alla.

En flamma klar
Om bord jag har,

Som brann i Pohlonias klinga;
Som ljuset skön,
Så hvit som snön,
Den brann lika ren som en hjeltes bön;
Maria jag flamman skall bringa.

I hennes tal,
Den drottning smal,
Skall jag den besjälande gömma.
Bär hvart dess ord
Nation om bord,
Igenom dess bröst och dess fosterjord
Skall flamman med himlar blott strömma.

Men om hon för
Sitt rike dör;
I djupet af glödande hjerta,
Med rastlös strid
Den skall dervid
Förfölja dess tankar i evig tid,
Och öppna en graf utaf smärta.

Skjut våg blott på,
Fort må det gå,
På vägen jag töfvar ej gerna.
Se masten min,
I himlen in
Den skjuter en stråle, du stråle brinn!
Brinn vimpel af fladdrande stjerna!

Mitt skepp, en svan
På böljig ban,
Min hand vet helt lustigt att styra.
Jag synes stå
Ett skepp uppå,
Blott gjordt af ett flygande hjerta också,
Med vant af den strängade lyra.

Utaf dess fart
Man ser så klart,
Att det vill min vilja betjena.
På böljors svall,
Af ljus kristall,
Jag ofta kring verlden nu styra skall,
Fast jag är en tanke allena.

Hvar *kröningsdag*
Härefter jag,
Med dessa smycken skall gästa;
Tills åter fri
Från slafveri
Jag får dem, vid här-rop och jubel, i
Pohlonias guldlockar fästa.

Mannen.

Det går en man kring jorden, helt ringa tyckes han,
Och nöd och armod hvila i drägten vid hvaran;
Hans hatt tycks brämen sloka, som satt den på en skälm,
Men akta dig, den gömmer likväl en solblank hjelm.

Grofterknad är hans panna, hvart anletsdrag är rätt,
Och skönheten har väft det af sina lumpor blott.
Och kall och blek är kinden, som drifvan högt vid pol;
Men detta hufvud gömmer, hvad tror du väl, en sol.

Ej några rosor falla från tungan i hans tal,
Och på hans läppar sjunger ej någon näktergal;
Men varliga hans tankar utöfver verlden gå,
Dock väck ej upp hans sinne, en blixt blir tungan då.

Med armen tyckes vanmagt blott leka som den vill,
Och handen bär en krycka, för den trycks handen till.
Hos armod och hos ålder är kraftlösheten stor;
Men här en storm i armen, ett svärd i stafven bor.

Hans mantel synes utsatt alltjemt för vindens skämt,
Och svartögd kikar nöden utur dess trådar jemt;

Men denna mantel gömmer, fast usel och fast arm,
En vinge på hans skuldra, ett pansar kring hans barm.

Engång skall dock han kasta sin drägt af lumpor af,
Då skall ett norrsken blixtra utöfver jord och haf;
Och vid det flamman gnistrar skall mannen med sitt svärd,
Omtimra land och rike, omtimra stat och verld.

Då akta dig, du sjelfske, som i ditt öfvermod
Regalierna förökat med bila, stänkt med blod,
Som mången seger vunnit, med svekfull här af guld;
Hos en besoldad ära står hvar din bragd i skuld.

Då akta dig, du djerfve, som jorden famna vill,
Och då ej famnen räcker knutpiskan lägger till;
Som sväller och som sväller, dig akta, djerfve, du!
Hvart väsen har sitt öde, ditt blir att spricka tu.

Då akta dig, du råe, som i ditt öfverdåd,
Vill lifvets vishet fästa vid nycken af din nåd;
Som släcker ljusets lampa, ha! släck dock ut den väl,
Du eljest, fast på thronen, dock osa kan ihjäl.

Då akta dig, du blinde, som verlden, fast den låg
Uti din hand allredan, det ensamt dock ej såg;
Men chapeau bas dig böjde, så djupt, så djupt, kanske
På det att ingen skulle de toma ögon se.

Då akta dig, du niske, som i ditt land ej mer,
Än endast för din önskan ett gyldne malmbrott ser,
Som alltjemt kongligt lefver i yttre rikedom,
Men dör i barmens himmel, på hvarje himmel tom.

Då Albion, dig akta, fastän du hög och rik,
Midt uti hafvet gungar ett ståtligt drakskepp lik,
Till köpmans vara gjorde du djerft din äras kraf,
Och på Europas väntan en arm procent blott gaf.

Dig akta ock i vester, du magt hvars gyldne thron
Är roten och är blomman till all inqvisition;
Som jemte krigarns pansar, så blankt, med solen slägt,
Har dolken och har oket gömt i en munke drägt.

Dig söderns andefurste, du må dig akta ock,
Från dig har anden vikit, fast du ej ser det dock;
Men svagsynt är ju natten och verldens natt är du,
Och all din storhet är blott ett frågetecken nu.

Er akten J, som stolte af yfverboren ätt,
Ha'n lekt med folkens ära, ha'n lekt med mensko rätt;
Den man, som jag besjungit, skall bli ert ödes man,
Och hören hvad han heter — han heter *Frihet* han.

Soldat Philosophi.

Min philosophi
Är, bröder, den;
Att fylla i
Och dricka sen.

Min philosophi
Är icke lång,
Att tjusad bli
Af dikt och sång.

Min philosophi
Är skön också,
Består deri
Att kyssar få.

Min philosophi
Går derpå ut,
Att lefva fri
Och dö till slut.

Min philosophi
Ej bort jag ger;
J mystici
Behållen Er!

Bragd och Sång.

I menniskans handlingar hjertblodet strömmar,
I menniskans sånger bo brinnande drömmar,
De höga Cheruber, med vingar af gull,
Af hvilka dess själ som en himmel är full.

Som hjertblodet strömmar, må vågorna bära
Två stormvanda seglare: styrka och ära!
Må hjertblodet strömma för fädernejord,
Och seglarne föra en himmel om bord!

Som sången, i jublande toner, sig svingar,
En verldsharpa buren på flammande vingar,
Må tonerna väcka hvar slumrande själ;
Hvar kraft uti verlden behöfves rätt väl!

I sång och i handling, der famna hvarannan
Det höga i själn, med den strålande pannan,
Det fasta i viljan, med svärdet i hand,
Som väldiga andar de famna hvarann.

Förbunds-Sång.

Klingorna dragas,
Lederna växa af stålklädda män.
Sagas
Herrliga dagar, förnyas igen.

Kämparne svära,
Eden förkunnas af fjellarnes röst;
Ära
Repar den upp uti kämparnes bröst.

Vigen nu eder,
Höjen mot himlen de blottade svärd!
"Fäder
Följen i skyn oss på ledunga-färd!"

"Fulla af anda
Sköldborg vi draga kring hembygden nu;
Skanda,
Trygg kan du sitta i sköldborgen du!"

"Gerna vi falla,
Gerna för dig, ha! du fjellarnes brud!
Alla
Svära vi det vid den evige Gud!"

Friskt mod Kamrater.

Friskt mod kamrater! Der hemma går
Vår fader, den gamle och beder;
Men komma vi hem utan seger i år,
Så skäms han för mig och för eder.
Dock vi skola visa, att son var värd,
Att draga för gubben det blanka svärd.

Friskt mod kamrater! Der hemma går
Vår flicka, så skön att betrakta;
Men komma vi hem utan seger i år
Hon skulle den fege förakta.
Dock vi skola visa, om ock med vår död,
Att rätt vi förstodo hvad kärleken böd.

Friskt mod kamrater! Gån trygga på
Dit äran och pligten oss kalla;
Det skönaste lifvet har krigarn ändå,
Han kan icke fly, endast falla.
Och den som faller bland blixtrande svärd,
Skall Svea finna en lager värd.

Jägaren.

Fri såsom vinden
Jägaren är,
Snabb såsom hinden
Ilar han der.

Svärdet vid sidan
Blänker så klart,
Tappad är skidan,
Bröstet är bart.

Ryggen han böjer,
Lätt är dess tå;
Pannan han höjer
Dristigt ändå.

Målet, han söker
Syntes just nyss;
Vägen sig kröker,
Der smög en Ryss!

Stilla! Han springer —
Jägare, fort!
Eld är ditt finger;
Nu är det gjordt.

Kullar och dalar,
Hörde dig nog;
Jägaren talar
Djerft i hvar skog!

Grafföre vi dricke,
Skön är vår skål,
Jägarn tar icke
Vilse på mål.

Ladda på stunden
Pipan igen;
Dyr är sekunden,
Nyttja ock den.

Min fader föll m. m.

Min fader föll i öppen strid,
Med osänkt blick,
Och honom ärfde jag dervid;
Hans svärd jag fick.

Ut vill jag nu, ej hemma bo
I modlös flärd,
Inunder tak får jag ej ro,
Med detta svärd.

Och ej inom mig ro jag får,
Det brinner der;
Men fastän allt i låga står,
Hur skönt det är!

Som barn jag lekt med nordan jag,
Mång vinterqväll;
Med björnen tog jag månget tag,
Bland isgrå fjell.

När åskan gick, jag stod allen
På klippans höjd;

Att se på blixtens vilda sken,
Det var min fröjd.

Från jagtens gny, en drifva var
Mitt örngått då.
Den trötte månget örngått har,
Att hvila på.

Nu har jag hvilat ut, kom nu
Du nordansky,
Och bär mig öfver hafvet du,
Till stridens gny.

Här blir så hett uti min själ,
Allt står så still;
För Sveas ära, Sveas väl
Jag verka vill.

Men gamla fadersklinga min
Vi följas åt;
På skifvan skall jag rista in:
Framåt, framåt!

Din ättfar, goda klinga, var
En thordönssky;
Ty Karl den Tolfte först dig bar,
I stridens gny.

Men såsom äretecken sen
Min far dig fick,
Det svärd af kungen var allen
En konglig blick.

Men kom du svärd! mig lyster nu
Att se en strid;
Mitt hjerta slår för den, och du
Är van dervid.

Kom, kom! vi skola visa vi,
På fjerran strand,
Att mod och styrka finnas i
Vårt Svealand.

Skål.

J bröder, samlens nu och klingen
För lägrets fader med hvarann!
Och sluten tätt kring honom ringen,
Vår fasta medelpunkt är han.
Han vet att lugnt och vist befalla,
Men till att lyda veta vi;
Han är den hand, som styr, vi alla
Vi äro ljungelden deri.

Skål lägrets fader! Se dig känner
Hvar en så väl, du sjelf det vet!
Svårt är anförarkallet, vänner,
Men ärofullast är ock det.
Ty tid och eftertid, de fatta
I anspråk all dess kraft för sig;
Men det har magt att dem beskatta,
Och i allt herrligt: skål för dig!

Fast friden lik ett solsken skimrar,
Och glädjen slår: en näktergal;
Och lyckan med sin bila timrar
En boning i hvar landets dal;

Du vandrar bland de öppna leder
Och pekar jemt allt österut,
Du till en framtid oss bereder,
Af frid kan blifva strid till slut.

Välkommen strid! bredvid din sida
Hvem fruktar, säg, hvem fruktar den?
Vi ha ett svärd i hvarje skida,
Och mod har alltid krigaren.
Som falken skjuter, örnen jagar,
Så skjuter och så jagar han;
Man räkne icke sina dagar,
Men sina bragder räkne man!

Skölden.

Icke är Sverge så armt som man tror,
Stunden oss skefögdt dömmer;
Uppå vår ställning rätt mycket beror,
Mera än mången drömmer.
Sverge en sköld emot östern är,
Vestern sin klinga derunder bär.
Hurra för sköld och för klinga,
Segrar de skola oss bringa!

Rullar ett härrop från land och till land:
Samlens J tappre gossar!
Oss gör det lika i verlden hvad hand
Första skottet då lossar.
Sverge en sköld emot östern är,
Vestern derunder sin klinga bär.
Hurra för sköld och för klinga,
Segrar de skola oss bringa!

Herrliga smycken har Svea helt visst
Tappat i vilda strider.
Hell Er dock fäder! De smycken hon misst
Tar hon väl åter omsider.

Sverge en sköld emot östern är,
Vestern derunder sin klinga bär.
Hurra för sköld och för klinga,
Segrar de skola oss bringa!

Veckle blott tiden i sinnena ut
Fanan till våra öden,
Och nog skall lifvet förmå att till slut
Trampa med foten på döden!
Sverge en sköld emot östern är,
Vestern derunder sin klinga bär.
Hurra för sköld och för klinga,
Segrar de skola oss bringa!

Wisa.

Ej jag lyster byta med
Någon menskas öde.
Så i krig som ock i fred
Går jag icke ur mitt led,
Förrän till de döde.

Statsman månget anfall hör
Mot sig af nationen.
Ingen klandrar hvad jag gör,
Och jag hugger, som jag bör,
Ned oppositionen.

Presten skriker och med magt,
Men det hjelper föga.
Ropar jag blott ett: "Gif akt!"
Stilla står min hela vakt,
Rör ej ens ett öga.

Skrifvarn ständigt skrifva må,
Skrifva natt och dagar!

Bättre är den penna då,
Som jag har i svärdsudd blå;
Den kan skrifva lagar.

Skalden drömmer, yr och kär,
Om sin flickas nycker;
Men, ack! som han drömmer der
Jag den sköna flickan här
Till mitt hjerta trycker.

Nej, mitt öde byter jag
Ej med desse vänner.
Kort är ofta krigarns dag,
Det är sannt, men faller jag
Faller jag bland männer.

Sångaren.

Jag intet svärd vid min sida bär,
Hvi skulle jag det ock bära?
När det behöfs finns det säkert der;
Helt tryggt derpå kan jag svära.
Men jag vill sjunga, bland vänner dricka,
Och engång kyssa den frida flicka,
Som blir mig kär.

En gyldne lyra, med strängar på,
Är nog i fredliga tider;
Och klingan hänger jag, blank och blå,
På vägg till stundande strider.
Med svärd jag vill ej bland vänner dricka,
Och ej med svärdsegg få mig en flicka,
Hur det må gå.

Med lyran vandrar jag, strand från strand,
I den min lycka jag äger,
Hänförd jag griper dess sträng ibland,
Och vinner ofta en seger.

Jag vänner vunnit, som veta dricka,
Och vinner nog mig också en flicka,
I Svea land.

De svärd jag glimma på gatan ser,
De segra — blott för sekunden;
Men segrar lyran åt hjertat ger,
Som ej försvinna med stunden;
Ty vänskap står, fast man slutat dricka,
Och trofast är hvarje nordisk flicka,
Fast skälmsk hon ler.

Dock slår en ovän på Sveas port,
Hvart slag i hjertat jag känner,
Budkaflar gå ifrån ort till ort,
Och klingor dragas af männer.
Jag afskeds-skål vill med vänner dricka
Och sedan trycka min vunna flicka,
Till hjertat fort.

Hon spänner brynja omkring mig då,
Och sätter hjelmen på pannan,
Mitt svärd hon gifver mig, hon också,
Det skall ej ges af en annan.
Men Gudars sällhet vill än jag dricka,
I afskeds-kyssen från älsklig flicka,
Och sedan gå.

I stridens larm skall jag visa glad,
Att sångarn vapen kan föra.

Ett svärd är ej för en storparad,
Sprättsinta segrar att göra;
Men högt som äran må svärdet brinna,
På stridsfält blott sina segrar vinna,
För häfdens blad.

Och kommer natten med frid igen,
Mig vakteld fröjd nog skall bringa.
Om tro och kraft ibland Sveas män,
En storm i lyran skall klinga.
Med fröjd skall jag bland de tappre dricka,
Och icke glömma min trogna flicka,
Den hjertats vän!

I strid är gamman; ej sorg finns der,
Och modet vet ingen möda,
Frisk som en nordan hvart sinne är,
Lätt bärgar hjelten sin gröda.
Den tappre vandrar bland sina öden,
Emellan lifvet framåt och döden,
Nöjd hvart det bär.

En dag går solen ur molnen dock,
Trumpeter smattra bland tälten,
Ett hurra stiger mot himlen, och
Fridfanan svajar på fälten.
Bland alla segrar är frid den bästa,
En frid, som mägtar att lagern fästa
I Sveas lock.

Från bragders fält och från bragders dag
Kärkommen hem nu man vänder:
Man möts af gamla bekanta drag,
Man trycks af redliga händer;
Och jag skall sjunga, och jag skall dricka,
Och glad omfamna min hulda flicka,
Så trofast jag.

Men om jag stupat för fosterland,
På griften lyran man ställe;
I den skall susa en vind ibland,
Om lifvets fröjd bland de sälle.
Och nog skall vänner mitt graföl dricka,
Och säkert minns mig mitt hjertas flicka,
Ibland, ibland!

Men ofvan skyn, uti andehamn,
Der stjernepellen sig spänner,
Jag än skall sjunga om Sveas namn,
Och prisa kärlek och vänner.
Vid grafvens port, då de slutat dricka,
Jag möter dem och min trogna flicka,
Med öppen famn.

Bön.

O, höge furste, upp i ljusets verld,
O Gud, med lifvets ord och dödens svärd,
Som herrskar högt, men herrskar djupt också,
Och spänner himmel ut, med stjernor på!

Låt stormen kläda sina vingar af,
Och friden stå på gångna tiders graf,
Och molnen sjunka bort i nattens famn,
Och herrlighet blott växa ur ditt namn!

Låt upp hvart hjerta och låt upp hvart bröst,
För frid och sanning, helgelse och tröst,
Och gif hvar tanke kraft och vingar du,
Att lyfta sig till dig i trone nu!

O, låt din kärlek stå ibland oss fram,
En tempelpalm, med krona och med stam,
Och låt i kronan, till en blomsterkrans,
Förenas våra hjertan, i din glans.

Men kommer striden, låt din starkhet då
Sin vinge ut i hvarje hjerta slå,

Och låt din anda, låt ditt helga ord
Oss lära segra för vår fosterjord.

I tron på dig vi fly ej farans hot,
I tron på dig som klippan står vår fot,
I tron på dig, framåt J djupa led!
Men allt är intet der ej du är med.

Var med oss Gud! Du af hvars stämma hörs
Ett genljud blott då zerafsharpan rörs,
Hvars thron står gungande på hymners ljud,
Var med och öfver oss, o Herre Gud!

Förr och Nu.

De höga minnen, som i molnen vandra,
Med arm om arm, ett rikt och herrligt led,
De voro ättlingar utaf hvarandra,
I länk vid länk, en dyrbar kunga-ked.

Emellan deras tid och mellan denna
Finns intet band, den ked är bruten tu;
Men kommer striden för att bälte spänna,
Skall Svea nog förena dem ännu.

Minutens dolskhet, o! tag bort den larfven,
Och kraft till handling finns i Sverge än.
Den länk, som skall förena tidehvarfven,
Är höga bragder af nationens män.

Recensenterna.

J diktens despoter, J stån midt i gruset,
Och tron Er dock gifva åt tiden sin gång;
Men glömmen den gudom, som bor uti ljuset,
Och guden, som bor i den lefvande sång.

Fast klädda till hjeltar, fast klädda till barder,
Med pansar och sköldar af tidningars blad,
Och prydda så herrligt af stämpel-kokarder,
J kommen dock endast blott buller åstad.

Den skapande anden skall vandra sin bana,
Och tiderna vandra allt framåt sin väg,
Och rundt omkring ljusets och frihetens fana
Framåt gå dock slägtena, steg efter steg.

J tron er väl stånda, som klipporna fasta;
Men vänder sig anden — hur stån J väl då?
En verld ur sin bana den mägtade kasta,
Om den stod i vägen; o tänken derpå!

Veteranen.

Skall Svea ge sig? Nej, bredvid min sida
Jag bär en skarpögd krigets fosterson,
Och fast den bor i stålsmidd sabelskida,
Den gått i skola hos Napoleon.

Som barn den redan lärde mången springa,
Och barndomsläxan mins den nog ännu.
Fort derför från din sida, segerklinga,
Vi skola slås tillsamman, jag och du!

Oss Sveas segerborna minnen kalla,
Med väldig stämma: "fort, J gossar blå"!
Hvad mer är det om vi i striden falla,
Deran vi skola ju en gång ändå.

Der striden skjuter fram på blodig bana,
Med bistra blickar, dit vi hasta nu;
Ett åskmoln dra vi rundt kring Sveas fana,
Sjelf blir jag molnet, men dess blixt blir du.

Krigaren.

När narrarne häda sin fädernejord,
Har krigarens läpp ej ett enda ord;
Men gå de löst på allt stort det har,
En ljungeld sig rundt kring hans panna drar.

När dåren ses dansa med stundernas fröjd,
Står krigaren tyst öfver klingan böjd;
Men om den lagrar af lyckan får,
Då reser sig månget hans hufvudhår.

När fegheten klär sig i kyller och svärd,
Må krigaren le: den är löje värd;
Men när den talar om bragd och mod,
Då rodnar den tappre, hans kind blir blod.

När lågheten prisas af stat och af tid,
Om kinden ses krigarn bli blek dervid;
Men blir den herrskande, mägtig, — då
En tår syns i ärliga ögon stå.

När vacklande sinne för stunden blir kung,
Blir klingan i krigarens hand så tung;

Men styr dess spira från år till år,
Bortkastar han klingan i skogens snår.

Men kommer en ovän, med svärd i sin hand,
Då drar han sin klinga för fosterland.
Ett svärd är heligt, det dras ej förr
Än fienden står framför landets dörr.

* * *

Mitt svärd är blankt, det är utan rost,
Är blankt såsom Dalaelf;
Ett flammande öga, en glänsande post
För Svea sjelf.

Mitt svärd är skarpt och dess skifva bräns,
Är skarpt som ett vinterny;
Kring sköldfagra tärnans böljande gräns
En ljungeldssky.

Hell dig min klinga, du ärans brud,
Så fager och segersäll!
I frid är du frid, du stridens gud!
Dig evigt hel!

H. K. H. Kronprinsen.

1.

Dig hel! Du nordens morgonstjerna,
Du unge örn, som hör oss till!
Dig helsa vi med glasen gerna,
Och helsa dig hvart hjerta vill;
Ty du är öppen såsom solen,
Och ljus att se uppå som den;
Dig hel, du drott på gyldne stolen,
Du hjeltars fröjd, du konstens vän!

Till Peters stad, till örnelanden,
Du sednast for på bölja blå;
Och Svea satt alltjemt på stranden
Och väntade dig åter då.
Du kom — och, ack! med kärlek sträckte
Hon mot din famn ren fjerran sig,
Och hennes kärlek nog dig räckte,
Fast armarne ej räckte dig.

Dock från den färden månget minne
Måhända leker kring dig nu;

Fäst ej vid örnen dock ditt sinne,
Den är ju fläckt af svärd i tu.
Och hur den ena vingen sträcker,
Hur vida den än växa må,
Ej Sveaborg den dock betäcker,
Dertill behöfvas båda två.

Men tänk på lejonet, som springer
Alltjemt utöfver strömmar tri,
Och rita du med lyftadt finger
Den fjerde — det må Neva bli!
Der striden fram med härskri vältar,
Det vore skönt kring dig att stå,
Och födde faran icke hjeltar,
Din blick dem födde nog ändå!

2.

I öster var du och i söder,
Men vände åter hit igen,
Der drufvan ej mot solen glöder,
Men hjertan, Oskar, glöda än.
Då såg du Svea uppå stranden,
En blåögd mö på klippig thron;
Hon hade väl ett svärd i handen,
Men utan sköld och värn var hon.

Du bjuder: ögonblickligt skjuter
Kring henne upp en väpnad mur.
Hvar fjellport på din vink man sluter
Till Stockholm, till dess jungfrubur.
Dock, Oskar! öga emot öga,
Hon förr mot fienden har stått;
Gör vallar vida, vallar höga,
Men mura icke in oss blott.

Fritt vill hon andas såsom vinden,
Fritt blicka kring sig haf från haf,
Och för den friska ros på kinden
Är hopträngd fästningslust för qvaf.
Än vet hon väl sitt svärd att svinga,
Än klappar barmen segersäll;
Nationen är dess bästa klinga,
Och bäst af sköldar är dess fjell.

Än striden med sin klingas flamma
Kan bulta på vår koppardörr;
I minnen och i hopp densamma
Vill Svea då till kamp som förr.
Hon känner väl den *blå och gula*,
Som svajar för hvar nordan fri;
Hon känner väl vår lejonkula,
Och äfven lejonen deri.

3.

Uppå dig OSKAR,
Brödralandets par
Sina ögon fästa.
Gack framåt din väg,
Tag med kraft hvart steg,
För vårt väl och bästa.

Och från fjell till fjell,
Må ett trefallt Hell,
Rundt omkring dig skalla;
Och var viss, deri
Hvarje nordbo fri
Hör ett Hell för alla.

Hell vår höga nord,
Hell vår fosterjord,
Europas panna!
Handla OSKAR så,
Att sjelf *tiden* må
Med ett Hellrop *stanna.*

4.

Prins du står vid Sveas fana,
Som vår framtid nu.

Framåt går nationens bana,
Gå framför den du!

Stridigt hårda öden stunda
På din väg kanske.
Dina Svenskar icke blunda,
Dock för faran de.

Redan mången klinga brinner,
Som en sol-lyst elf.
Uti faran mannen vinner
Känsla af sig sjelf.

Ingen dig och äran sviker,
Lita på hvar man.
Om i striden någon viker,
Svensk är icke han.

Hinnes målet, segersälla
Vi omkring dig stå;
Sveas fana må du ställa
Midt bland fjellen då.

Stormen spänner väl densamma
Ut i skyn kanske.
Sveas gulblå segerflamma
Må väl verlden se.

5.

Svea och Nore, med kämparne sina,
Höja pokalen, guldskimrande klar,
Hell dig Oskar!
Hell Josephina!

Svithiods gyldene krona må skina,
Mägtig och hög, som i flyktade dar!
Hell dig Oskar!
Hell Josephina!

Flyge hvar blixt, som i verlden syns hvina,
Fjerran från Svithiods furstliga par!
Hell dig Oskar!
Hell Josephina!

Svea och Nore, med kämparne sina,
Höja pokalen, guldskimrande klar.
Hell dig Oskar!
Hell Josephina!

6.

En kung vi haft; guldkungen kallad vorden,
Thy säger mången gammal hjelte-skrift,

Att talte han, så bodde guld i orden,
Och handlar han, af guld var hvar bedrift.

Uti den tiden gick det strid kring verlden,
Och gästade med hemgång haf och land;
All samvets frihet sköflades af svärden,
Der ej den föll till stoft för bålets brand.

Men kungen kastade sitt svärd med seger
I tidens vågskål; tron blef åter fri.
Den vinner alltid, som, hur vågen väger,
Sitt svärd för sanning kastar deruti.

Se kring dig, Oskar! Dessa gångna tider
Ha multnat nu och andra vuxit opp;
För nya tankar nu hvart sinne strider,
För nya önskningar och nya hopp.

Europa står på en vulkan, dess lågor
Måhända rulla snart kring verlden ut.
De nya önskningar, de nya frågor,
På dem kan svärdet endast göra slut.

Välan drag ut — vår guldkung lik — din klinga,
Och kasta ut den midt i verlden så;
Den skall dig lagerlockig seger bringa,
Ty tiden sjelf skall vid din sida stå.

På Galliens slätter, der står riddarhuset,
Det djerfva svärd Europas talan för;
Träd upp för friheten, träd upp för ljuset
Och hvad du säger hela verlden hör.

En hjelte-kung, en Gustaf skall du blifva.;
Vår tid och hans ha tycke af hvarann.
En ny historia skall du Sverge gifva,
Och tidehvarfvet, i dig sjelf, sin man.

Statt upp! Den mannen vänta alla länder;
Som förr han komma kan från norden än.
Låt ej din storhet gå dig sjelf ur händer,
Grip in i verlden och du griper den.

Du fattar väl hvad styrka det skall gifva,
Att handla med och icke mot sin tid.
Ett segerbud kan du i förskott skrifva,
Om folkens lycka går med dig till strid.

Befall och fladdrande slår Sveas fana,
Sig ut i leden. Hell, dig krigets son!
Med första steg du tar på denna bana,
En ättling framstår af Napoleon.

Banco Nerita *).

Se soln försvinner. Alla stjernor slockna.
Sin mörka slöja nattens genius spänner
Kring jordens anlet. Endast molnen brinna.
Hvad ser och hör jag? Himlens portar öppnas,
Mörk står hvar engel. Zerafsharpan tystnat.
Från stjerne-thronen, halfgömd utaf skyar,
Syns vrede flamma utur Herrans öga.
"Bort", hörs hans stämma, och den stämman klingar
En mägtig orgelton igenom verldar.
"Bort från min åsyn. Dig mitt ord belägger

*) För några år sedan läste man i en af Stockholms tidningar, huru *denna* korallbank höjde sig ur hafvet, men åter försvann efter en kort tid; och detta gaf anledning till denna dikt. Sålunda en följd af dagens tilldragelser, har jag trott mig berättigad att intaga den härstädes. En och annan af de i denna samling förekommande dikter, tyckas kanske, till sin syftning, alltför aflägset beslägtade med hvad man egentligen skulle kunna vänta af Tids och Krigs sånger; men man må förlåta mig det! Om icke omöjligt är det dock svårt att helt och hållet undvika ett oegentligt förhållande emellan en samling af dikter och titteln å dem. Föröfrigt hör ju äfven den aflägsnaste slägting till familjen, och jag har ej velat skingra densamma.

Med månget qval, på fjerran okändt ställe.
Din ånger bringar dig försoning blott."

Och ifrån himmelen en engel störtar,
I mörka djupets dolda afgrund ned.

Och himlens portar åter stänga sig.
Allt blir som förr. Fröjd, lif och kärlek andas
Naturen åter, hvart man blicka må.
Men under hafvets mörka yta skjuter
En klar korallbank fram. Dess klippa hvilar
Som i en afgrund nära medelpunkten,
Af hela jorden; mörk är det omkring den.
Och med demante-kedja engeln sitter
På klippan fängslad. Qval bo i dess sinne.
Inunder sig han hör blott mörka andar
Alltjemt arbeta ibland vilda flammor.
En underjordisk åska hör han rulla
Beständigt döfvande, i skräll på skräll.
Ej ögonblick han äger ro. I dånet
Af sjudande vesuver hvimlar tanken.
Hvad qval i mörkret! dock, der ljusnar något!
Men huru matt är det och huru svagt,
Det är ej ljuset sjelft, men dess afspegling,
Och glädjen lyser utur engelns öga.
Det är en skymt han ser af hafvets yta,
Och ser deri ett tecken utaf himlen,
Ett minnesland af landet som han lemnat,

Men om försoning ock ett löftes land.
Der uppgår ock en sol, det är en hägring,
En skenbild speglad af i blåa böljan.
Men huru kär är dock den skenbild icke,
För honom nu? Nu först hans inre fattar
Den sanna solens höga herrlighet.
Nu först förstår han himlen rätt; nu först
Allfaders kärlek; och han knäpper samman
Liljhvita händer sjunkande i bön;
Och klara tårar, såsom perlor, falla
Ifrån de sänkta ögonen i djupet.
Och som de falla, falla de uti
De öppna snäckor, som kring foten glimma
Af klippans brant, och snäckorna sig sluta,
Och föras så af vågen sina färde,
Och nu förstår du väl juvelens värde.

Men dagar flydde, och der flydde sekler,
Årtusen flydde äfven; slutligt engeln
På sin korallbank, bunden utaf kedjor,
Satt liksom omfödd till sitt hela väsen.
Hvar enda skymning utaf syndafallet
Flytt från dess sinne bort, och der var dager,
I Herranom igen. I hvarje blomknopp
Af tankens skapelser, sig tro och kärlek
En boning redde, som två goda alfer,
Som tvenne englar komna ifrån himlen.
Och boren i sin ande såsom fordom,

Med kärleksfull och lugn förbidan, drömde
Han om förlossnings-stunden nu allena.
Den kom också. Igenom alla djupen
Gick det en jordstöt fram. En åskskräll rungar
Igenom innandömet utaf verlden.
Och som en sköld man tänker sig uppburen
Mot molnen, utaf djupets mörka magter,
Så buro andarne i underjorden,
På sina spända vingar, äfven uppåt
Den lossnade korallbank emot dagen.
I skydd af den de tänkte storma himlen,
Men tjente den, uppbärande mot ljusets
Stjernströdda rike engelen igen.
Och engeln ligger bedjande på klippan,
Med knäppta händer; och som klippan stiger,
Så stiger bönen; och som båda stiga,
Den ena länken med den andra faller,
Utaf demante-kedjan, från dess skuldra.
Ren öfver hafvets böljande kristaller
Han lyftad är. Emellan honom då
Och etherns hvalf en molnkolonn sig skjuter,
En milsbred vattenpelare. Dess yttre
Är mörk som natten; men i natten springa
Ljusblixtar korsande alltjemt hvarandra,
Vulkaniskt följda utaf skrällars dån.
Men in i pelarn är det annorlunda;
Ihålig mellan himmel, mellan jorden,
Som guld den glänser, af ett yppigt solsken.

Elektriskt gnistrande och tusensidig
Den ena droppan mot den andra vändes.
Det är en klar cylinder, hvälfd allena
Af böljande safir, längs åt hvars yta
Den ena flamman vid den andra spelar.
Men vid dess fot, på hvit korallbank, synes
Med sänkta vingar frälsad engel stå.
I höjden åter synes af keruber
En vingad krets; solcirkelns glans försvinner
Emot den glans, som, ständigt rörlig, strömmar
Ifrån den cirkeln, bildad utaf dem.
Dock engeln lyfter upp sin blick, då faller
Den sista länk, och fri han lyfter vingen,
Uppåt, uppåt! till flygt mot himlens höjder,
Upp till sitt faders och sitt syskon hem.

Det klang i skyn och englarne försvinna.
Ett ögonblick blott till, och se! der skjuter
En blixt ur svarta skyarne, och blixten
Slår gnistrande igenom vatten-pelarn,
Midt i den stigande korallbank ned.
Och pelarn störtar och i spillror splittrad
Korall-ön sjunker åter ned i djupet,
Och mörkrets andar vända om tillbaka,
Af blixten jagade, till öppna kratern
Af flammig verkstad, i sin afgrunds verld!

Till
General Majoren G. A. Hjerta.

Der glädjens genius synes throna,
Är också krigarn med på stund,
Och kniper han ej bort dess krona,
Han kniper rosen från dess mund.
Det bästa af all glädje fattar,
Och njuter han minutligt så;
Men i det han hvar fröjd beskattar
Ej glömmer han sitt svärd ändå.

Det är hans lif och är hans ära,
En blixtens gunstling i hans hand.
Och herrligt är att lagrar skära,
Med det för kung och fosterland.
Pris ske det ock! Pris må vi bringa,
Med fylda glas och hurra sång,
Också bland oss den äldsta klinga,
Som pröfvad är i strider mång!

Pris derför dig. I dig vi finna
Vår bästa segerklinga nu;

Men runor ifrån Tyskland brinna
Derpå också som stjernor ju!
Och hvad de gyldne tecknen säga
Förstår så lätt hvar hjelte-själ;
Ej bättre språk kan segrarn äga,
Det talar tyst, men skönt likväl!

Hart nära intill kunga-stolen
Står svärdet nu, och stöder den;
Det är en blixt ställd nära solen,
En herrlig plats för krigaren!
Tätt bakom dig, i sluten skara,
Ving-bundna nordanstormar stå;
Men bli de engång fria bara,
Fly eller fall du ovän då!

Till glasen, bröder, nu! Vi alla
I botten tömma dem förvisst.
Man må en krigarskål det kalla,
Skam den som tömmer glaset sist.
Hell bästa klingan uti kretsen!
Hell, du dess första *Hjerta*, Hell!
För hvarje ovän har du spetsen,
Men *fästet* för hvar vän, dig Hell!

Staten.

Punsch skall göras,
Broder, kom!
Socker, arrack, vatten, syra,
Äro bålens stånd, de fyra;
De må röras
Rigtigt om;
Välförente, alla like,
Bålen är all glädjes rike.

Ädla socker,
Guld i bål!
Smakens frihet, gommens tycke!
Punschens lif och bålens smycke!
Hej, för pocker
Sockrets skål!
Socker, arrack, vatten, syra:
Du är adeln bland de fyra.

Arraks kanna!
Bålens blod,
Alla krafters högsta gamman,
Ur buteljn den lösta flamman.
Styrkans sanna
Ebb och flod!
Socker, arrack, vatten, syra:
Du är borgarn bland de fyra.

Lugna vatten,
Ljusets bild!
Ande född i molnets degel,
Jordens öga, himlens spegel!
Lugna vatten,
Engel mild!
Socker, arrack, vatten, syra:
Du är presten bland de fyra.

Syran felas
Ännu här;
Klämm citronen tills den gråter,
Klämm den och gif skalet åter,
Den det helas
Offer är.
Socker, arrack, vatten, syra:
Du är bonden bland de fyra.

Ibland stater
Denne står
Först och bäst, tycks mig, af alla:
Jag för den vill stå och falla.
Hej, kamrater
Och gutår!
Socker, arrack, vatten, syra.
Hurra för de stånden fyra!

Waksamheten.

När solen syns drömma
På sky utaf ljus,
Med sång vill jag tömma
Bland bröder mitt krus.
Men natten kommer med sitt: Gif akt!
Med svärd i hand är jag då på min vakt.

Jag säker mig tycker
Om dagarne stå.
Och flickan jag trycker
I armarne då.
Men natten kommer med mörker igen,
Mitt goda svärd är mitt öga i den.

Om dagen jag skickar
Kring dal och kring höjd
Patruller af blickar
Att fånga hvar fröjd.
Men natten kommer: det stålblanka svärd
Är då mig den solen, som lyser min verld.

Om striden dock stundar
På dagen, välan!
För den jag ej blundar
Men slås som en man.
Oväntad skall faran ej komma mig när,
Min utpost om dagen sjelf solen är.

Sång
för Kongl. Helsinge Regemente.

Der *Florsjön* sin vattrade bölja blå
Bland dimmiga bergen utspänner,
Af vapen en ringborg vi hurtigt slå,
En blixtrande borg utaf männer;
Och ringmuren rörlig som åskskyn är,
Och skottglugg för döden är hvart gevär.

I forntid den redan på stridsfält stod,
Och svärdshugg omkring den har ljungat;
Ehuru det strömmat omkring den blod,
Högt alltid dess fana har gungat.
Med dödens lia var svärdet slägt,
Och äran var ringmurens morgonväckt.

Dock tiden står nu i vårt Svithiod,
Med palmen och icke med bågen;
Och friden är bildningens ebb och flod,
Der rikedom bor under vågen.
Och Pallas trifs väl ibland svärden än,
Den väpnade vishet är krigets vän

En dag skall dock komma, vi vänta på den,
Då trummornas hvirflar oss kalla,
Och då skall nog ringmuren blixtra igen,
Och stridshanen gala för alla.
Der farorna möta med vapen hvarann,
Är fröjd till att lefva och dö som en man.

Gif akt! är den dagen väl fjerran än,
Gryr redan dess sol ej för verlden?
Framåt! snart vi skola få mönstra som män,
Vår ovän med flammande svärden!
Och mönstringen skall nog bli herrlig att se,
Vi vilja dem alla sitt afsked ge.

När ringmuren rör sig med blixtar och spjut,
Och hurra bland leden hörs skalla,
Vi afskedet skrifva med klingorna ut,
Rätt midt uti pannan på alla.
Man skall icke glömma de Svenska svärd;
Den tappre mannen är lyckan värd.

Må menskor dock mönstra hvarann på vår jord,
En mönstrar oss jemt allehopa,
Och verlden sjelf är hans mönster-bord,
Der döden hörs, framåt! oss ropa,
Den mönsterherren, böj knä för dess magt,
Dess fotpall är solen, Keruber dess vakt!

Till
Grefwe Carl Ridderstolpe.
General-Befälhafvare för Femte Militär-Distriktet.

Då våren kom, ett stridsrop hördes,
Ibland oss gå från skog till skog,
Och handen straxt till svärdet fördes,
Och mera varmt hvart hjerta slog.
Vi drömde segrar, drömde tider
Af storhet för vårt Svea än.
Hvad svärdet mist i fordna strider,
Blott svärdet, svärdet ger igen.

Men såsom stormmoln fly i norden,
Så flyktade hvart stridsrop bort;
Hvar önskan är förgänglig vorden,
Och hvarje herrlig dröm är kort.
Och ned sitt öga krigarn sänkte,
Och mörkt blef åter i hans barm;
Men tanken, som han djupast tänkte,
Har än tillreds en väpnad arm.

Skall dock engång den dag ej stunda,
Då svärdet dras för hvad vi tänkt?
Skall Svea evigt!, evigt blunda
För lansen mot dess hjerta sänkt?
Är Narvas sol för alltid gången
Ifrån sitt gamla fosterland?
Går den ej upp, så frågar mången,
Med svärdet uti Oskars hand?

Dock fanor, se! de blå och gula,
Som svaja ifrån fjell och hem,
Utöfver Sveas lejonkula;
O, hurra! för hvar en af dem.
Rundtomkring fanorna sig samla
Hvar hjeltelysten Sveas man,
Och på de unga se de gamla;
O, hurra! för vårt fosterland!

Kring vår vi samlas. Striden töfvar;
För den vi likväl redo stå.
Med fröjd till strids hvar en sig öfvar,
En gång den kommer väl också,
När hornet då hörs stridsbud bringa,
Och *framåt* sjungs till storm och krig,
Med stridens glädje, med vår klinga
Vi skola storma fram med *Dig*.

Ha åren re'n sin vinter fästat
Till krans omkring sin hjessas lock,
Ej hafva vinterns vindar gästat
Med isig köld ditt hjerta dock.
Ung är du vid ditt svärd. Med gamman
Din blick besjälar en och hvar.
Vi helsa striden allesamman,
Framför oss du som hjelte drar.

I stridens larm, i oblid fara,
Bland åskors skräll och flammors bloss,
Der trotset frågar, svärden svara,
Du skulle lära känna *oss.*
Vi skulle söka att dig skära
En lagerkrans med svärd i hand,
Och icke glömma Sveas ära
Och icke glömma Helsingland.

I våra skogars pelar-rader,
Der växer det på klippig grund,
Ej männer just för storparader;
Men kanske mer för farans stund.
De äro dina, bli ock dina
Då striden pröfvar kraft och tro.
Vid hemmet de hört blixten hvina,
De lekt med blixten här vid Mo.

Men Hell dig, *Du* först bland oss alla!
Dig Hell hvart ut du styr din färd!
Högt må vårt hurra för dig skalla,
Tyst bor dess eko i hvart svärd!
Din skål vill ingen af oss glömma,
Med fröjd den drickes och med sång!
Men må, som segrare, vi tömma
Den — bortom hafvet — nästa gång!

Sång för Arbrå Kompani wid Kongl. Helsinge Regemente.

Söner af Arbrås tjusande trakter,
Kustfolk af blåögdad, böljande Or,
Bergs-son från Höles skyiga schakter,
Vän, som vid löfviga Tevstranden bor!
Härrop oss samlat! Trummorna klinga!
Modet hvart steg må hurtigt bevinga,
Blanka geväret seger skall bringa!
Hurra, J söner af Arbrå, framåt!

Se'n J vår fana. Snöhvit syns sväfva
Ljungelden sjelf i dess blodiga sky;
Der den går fram skall fienden bäfva,
Der vi den följa skall fienden fly.
Mägtiga bragder syns den oss mana,
Striden är fröjd kring åsktecknets fana,
Herrlig för män är ljungeldens bana.
Hurra, J söner af Arbrå, framåt!

Följda

Följda af segrar en gång vi draga
Sjungande hemåt från striden igen;
Fränder, med öppnade armarne, taga
Vänsälla då emot skogarnes män.
Fanan skall lagern öfver oss bära,
Lagren ju växer krigarn så nära,
Styrka är fosterbroder med ära.
Hurra, J söner af Arbrå, framåt!

Ännu ibland oss bor fädernas anda,
Alfvaret, ja! men med vapen i hand,
Redo att trotsa faran för Skanda,
Redo att stupa för fädernesland.
Stark uti striden hjelten sig känner;
Framåt, J stormens senstarke männer,
Framåt, J dalarnes hugstore vänner!
Hurra, J söner af Arbrå, framåt!

Sång för Alfta Kompani wid Kongl. Helsinge Regemente.

Skön är vår fana, så herrligt den skjutet
Upp i vårt led, som en ros utaf blod,
Se hur den vuxit, vuxit på spjutet;
Hell dig du stridens ros, så god!
Samlade kring dig stå vi. Gevären
Blänka som blixtar också omkring dig;
Bröder, vår fana stolta uppbären,
Den skall oss leda på bragdernas stig!

Komna i stridernas blodiga tummel,
Hurra, för segren! nog vinna vi den,
Eller ett höghvälfdt, grönskande kummel,
Grafvet med svärd af tappre män.
Blodfanan flammar öfver oss alla,
Bragderna växa vid blicken derpå;
Men om som hjeltar, bröder, vi falla,
Svaja på kumlet skall stridstecknet då.

Krigarens öde ingen dock känner,
Gömdt som en storm bakom molnen det är.

Trygga dock vandra Finmarkens männer,
Framåt sin bana, hvart det bär.
Aldrig ock Voxnans män skola vika,
Först, men ej sist, de mot fienden gå.
Aldrig ska Alftas ynglingar svika
Fäderneslandet. — Vi svära derpå!

Skottet.

Ser du ej der ner vid stranden
Utaf Sveas skär,
Lutad mot klippe-randen,
Med ett eldrör uti handen,
Står en yngling der.

Vindar i dess lockar sväfva,
Pannan är så ren.
Skepp ses fram på vågen sträfva,
Att de komma ifrån Neva,
Syns från toppen hän.

Röret laddas, ögat brinner,
Och han lägger an;
Mera herrlig nu man finner,
Honom då muskötten brinner;
Hör, nu sjunger han!

"Till fiendtligt hjerta svinga
Mörka kula, du!
Och vår allas helsning bringa,
Att för Sveas frihet klinga
Många svärd ännu."

Döds-Stunden.

Re'n striden slutad är i dalen,
Och aftonstjernan öfver fältet ler;
I bleka skuggan under alen
En krigare mitt öga ser.

"Min dag är slut, min blod förrinner,
Och lifvet ebbar från mig med hvart ord;
Men uti sista stunden brinner,
Mitt hjerta för min fosterjord."

"Till fädren går jag nu att bringa
Det bud: "att Svea ännu segra kan."
Farväl, farväl min goda klinga!
Farväl du kära fosterland!"

"Och blomma, du vid Mälarns stränder,
Du purpurkindade och hulda mö!
Min sista suck till dig jag sänder,
För din skull är det tungt att dö!"

Sitt svärd han så vid sidan lade,
Med handen knuten omkring fästet än.
Han skölden under hufvudt hade
Och hjelmens galler slöts igen.

Det Sista Glaset.

I bålens botten sockret hvilar.
Ännu en skål. Hvar skål är fri.
Njut ögonblicket, förrn det ilar
Sin kos från dig! Fyll i, fyll i!

En örn jag vet: för örnen klingen!
Så rik den är på fjädrar blå;
Vår chef är hufvudt, vi ä' vingen,
För regementet klingen då!

Förr jagade den vidt kring jorden,
Och uti jagten glädje fann;
Men hvart den kom, en gäst från norden,
Uti dess stålklo blixten brann.

O, må man samma anda finna
Hos örnen städse, som den haft!
Må i dess klo jemt blixten brinna,
I barmen brinne tro och kraft!

Bland våra höga fjell ej anden,
Ej krigar-anden brinne slut!
Ett svärds-slag blott på skölderanden,
Och örnarne slå vingar ut!

Gossen.

Hur länge skall jag ännu gå
Här hemma, goda Mamma?
Från väggen glänser svärdet så
I ögat som en flamma!
O, gif mig du
Det svärdet nu!
Det skulle bli min ära
Att farfars klinga bära.

Den gamle föll för fosterland,
Och alla honom prisa.
Af fröjd jag gråter, när ibland
Jag hör hans kämpavisa.
O, låt mig då
I striden gå!
Den lilla örne-ungen
Vill också bli besjungen.

Min fader minns jag väl, han satt
Just här, och orden föllo
Som stjernor i en vinternatt,
Blott guld de innehöllo.

Mitt sinne har
Dem i förvar.
De tappre, så han sade,
Ett fosterland blott hade.

Min broder re'n i ledet står,
Har vunnit mången seger;
Det just mig till mitt hjerta går
Att än jag ingen eger.
Om honom blott
Man talar godt.
Inom mig hjertat bränner,
Ännu mig ingen känner.

Får jag blott farfars klinga, klar
Är jag att ledet öka.
Tror du ej att jag ut den drar,
Kom låt mig då försöka.
Uti min hand,
Kring fästets rand,
Knyts hvarje kraft tillsamman;
Att dra ett svärd är gamman.

Uti mitt bröst är det så varmt,
Mer varmt än du kan ana.
Ett trädsvärd är mig nu så armt,
Och arm min pappers fana.

Lät svärdet då
Mig derför få!
Jag vuxit från de stunder,
Då allt var lek och under.

Tack, moder, tack! Mitt svärd jag drar;
Se hur dess skifva flammar!
Väl syns på hvarje hugg det har
Att det från farfar stammar!
Det skall engång
Hans minnes-sång
Också i hären sjunga,
En segrens stålblå tunga.

Riddarhuset.

En bygnad jag vet ifrån fordna år,
Guldspirorna flamma i ljuset,
Och karlavagnen deröfver står;
Jag sjunger om Riddarhuset.

Af mången hjelte fick borgen glans,
Sin port för allt uselt den stängde.
Hvad herrligt och stort hos nationen fanns,
Sitt sköldemärke der hängde.

För Sverges ära, för Sverges väl
Var andan så manlig derinne;
I rådslagen rådde en enda själ,
Ett fosterländskt riddaresinne.

Med gyldene stjernor och bilder på
Står borgen, än ståtlig bland alla,
Och Mälarens bölja, så klar och blå,
Vid stranden derunder ses svalla.

Men andan, som förr var så mägtig der,
Upplifvar den ännu hvart sinne,

Och ridderlig storhet sitt hufvud bär
Väl högt, såsom fordom, derinne?

Der klingar hvart ord väl af manlighet än
Som svärds-slag på skölde-randen? —
O, nej! ty den genius i huset, den
Har spelat bankrutt uti anden.

Med andra sinnen har annan tid
Gått fram öfver fädernejorden,
Och flammande sköldemärken dervid
Ha bleknat som stjernor i norden.

Der fordom sjelfständighet syntes uppå
Hvar ekbänk, med manliga miner,
Har mången man nu sett orerande stå,
Blott arma voterings maschiner.

Der fordom man talte till själen så ren,
Som mannen af mannen bör vänta,
Der talar man nu, och för talet sen
Man väntar en fullmagt till ränta.

Der förr man med svärdet stod stolt och fri,
Mer fri, ja! än annorstädes,
Der håller nu svärdet uppå att bli
Ett koppel, vid hvilket man ledes.

Men riddare-anda i högan nord,
Är du väl re'n svept i den kista?
Den lefver, upplifvande än vår jord,
Fast ej den med stunden vill tvista.

I många dalar, i mången lund
Stå borgar och boningar höga,
Och Sverges frihet, från tornens rund,
Bevakar mångt riddare-öga.

I mången skogstrakt, vid mången strand
Skall vida salar du finna,
Der ännu för storhet i Svea land
Rätt månget svärd synes brinna.

Rätt mången man har mitt öga sett,
Högboren till riddare-anden.
Den sanna adeln, i mod och vett,
I staden ej bor men på landen.

Sitt örnbo i tanken, besinningen der
Helt lugnt liksom fordom får bygga.
Sjelfständigheten sitt hufvud bär,
På skuldror så säkra och trygga.

Befolkas skall riddarehuset än,
När stunden och dagen är inne,

Af ädle kämpar, af frie män,
Med alfvar i hug och i sinne.

Dess salar skola nog klinga då,
Af kraft och af endrägt i orden,
Och riddarehuset en boning stå
För frihet och ära i norden.

Afsked från Stockholm 1832.

Min Sångmö flytta skall, med strängad luta,
Utöfver spegelblå och luftig sjö,
I morgon bort, uppå en Roslags skuta,
Till klippig skärgårds-strand, till Rådmansö.

Der blir hon helt allen med sina drömmar,
En nunna midt uti den sköna verld,
Hon får ej der se på hur tiden strömmar,
Och icke njuta af dess himmelsfärd.

Hon får ej blicka på de stora strider,
De der, som örnar, flyga land från land,
Och med hvart vingslag skapa nya tider,
Och lägga lif och hjerta i hvart grand.

Men hon får sitta vid de klara bäckar,
Och ordna sina lockar i dess glans,
Och hon får bryta af de rika häckar,
Snöhvita blommor till en tinningskrans.

Hon får, en ny Thriton, i solig bölja
Bland lätta hvirflar bada flammig barm,

Som necken får hon ibland säf sig dölja,
Och slå, som han, sin luta blid och varm.

Mång klippa får dess fröjd bestiga, denne
Se mången seglare vid himlens bryn;
Det är ett skuggspel draget rundt kring henne,
Der hon emellan jorden står och skyn.

Farväl du stad! Må dina nya frågor
I klarhet växa, men i djupet ock;
Bli rena från all slagg som himlens lågor,
Men icke flygtiga som stjernfall dock.

J ären icke söner af minuten,
Århundraden bredvid er sida stå;
Man glömmer stunden då den är förfluten,
Men seklets verk dem ger man akt uppå.

Hösten 1834.

Hvad står åter väl då vintern stundar,
Hvad åt året står väl oss igen?
Uti höjden Herrans ande blundar,
För den härjande förödelsen.

Hvart vi blicka stå vi här vid randen
Af en öppnad eller sluten grift;
Dödens vrede vandrar öfver landen,
Och vi andas af hvarann förgift.

Hastar någon öfver öde torgen,
Bringas oss ett dödens budskap då.
Hvarje port man stänger till, att sorgen
Icke plundrande derin skall gå.

Bistra ord förgängelsen syns rista
Med sin lia, öfver hvar och en:
Fattigdomen sitter vid sin kista,
Rikedomen vid sin minnessten.

Ingen finnes som en vän ej mister,
Saknad klagar så i stad som dal!

Hvarje dagblad är blott ett register
På de jordades, de gångnes tal.

Om ock natten hvarje skuggscen gömde,
De i drömmen likväl för oss stå;
Hvarje likfärd följs af lifstids dömde,
Och i sorgen fästningsfångar gå.

Höras sånger öfver staden ljuda,
Såsom sorgeklockor klinga de;
Hörs en stämma någon samling bjuda,
Är det blott till likbegängelse.

Alla samband synas sönderfalla,
Bruten ligger vänners rika ring.
Ha, det band blott, som förenar alla
Är den lösta vind, som fladdrar kring.

Och den vinden sägs med döden vandra,
Döden säges vandra med den vind;
Båda passa äfven för hvarandra,
Blind är stormen, döden är ock blind.

Vreda magter, vingade J hvinen,
Och i flygten blir hvar dödsdom fäld.
Domen verkställs; ha, men guillotinen
Står dock osedd, midt i luften ställd.

Hur J härjen ock vår moder Herta,
Ett jag vet dock, som J låten bli;
Herrligt brinner ännu Sveas hjerta,
Och dess storhet härjen icke J.

Vishet sitter lugn på kunga-thronen,
Tecknar tidens sorg på häfdens blad,
Och kring honom samlad står nationen,
Samlad midt i dödens hufvudstad.

Endast vishet kämpa vet mot döden,
Styrka blott kan sorg i synen se,
Storhet blott besegrar alla öden,
Mod går längre än förgängelse.

Th. Körner.

Vill jag mot döden springa,
Vill jag i striden gå,
Min skarpa, blanka klinga,
Se der min sångmö då.

Vill jag ett hjerta vinna,
Friskt som en himmelsfärd,
Då blir min sånggudinna
Ett svärd, ett segersvärd.

Bref till en Vän.

Hvad tycks om Englands rustningar? Hvad säger,
Med fager blick, derom den stora verld?
Den ser väl att Europas vågskål väger,
I denna stund på spetsen af ett svärd?

Hvad yttra diplomaterna? Dem hviner
Ju ryktets blixt väl närmare ändå?
Det rika dockspel uti deras miner
Väl vore lustigt att studera få.

Än garderna? Helt visst, jag så dem känner,
De möta faran som en storparad,
Nog veta de i striden dö som männer,
De veta lefva i vår hufvudstad.

Du sjelf, hvad drömmer du, då tanken vänder
Sig full af undran uppå våren, säg?
Snart lösta hafvet enar alla länder,
Och oss är hafvet stridens fogelväg.

Kan något ske? Ja väl, men också ringa
Kanske af allt som ryktet ordar nu,

Måske är allt blott slammer af en klinga,
Som sitter lös uti sin balja, du!

Om England likväl säger A, det bringar
Derhän de andre till att säga B;
Beroendet utaf hvarann dem tvingar.
Nationer äro andans A B C.

Vill andan nu en djerfsint mening ställa
För tiden upp — fram då du alfabet!
Får ej vårt Sverge som vokal der gälla,
Må med vår klinga vi bevisa det.

En mägtig tid vi lefva i och mycket
Kan ske ännu. Sker mycket — hurra då!
Gesäller som soldater; mästerstycket
Vi göra då ifrån oss, båda två.

Min tanke ser hur Sverges gamla ära
Står manlig upp, med krona krönt igen.
Hvad som kan tänkas står fullbordan nära,
En tanke blott — derur gick skapelsen!

Kawalleristen.

En kritikus uppå ett ord
Red nyss utöfver gatan,
Han ryckte fram som en förgjord,
Och det bar af som satan.

Jag ingen ryttare än vet,
Så utan flärd och tadel.
Ett komma var hans ridspö det,
Och blott en punkt hans sadel.

Se upp, om du vill vandra fri
Från smuts-stänk af hans ridning.
Han väntas på ett tryckeri,
Att fylla dagens tidning.

Jag böjde mig, en tjenare,
Så ödmjukt framför denna;
Också i nästa blad kanske
Berömmer mig hans penna.

Ryttaren.

Med sporren i hästen och sabeln i hand,
Jag lefver och dör för mitt fosterland.
Ej molnet der
Är snabbt såsom hästen; dess stormvind jag är.
Om tygeln jag släpper blott lös och fri,
Jag far det förbi.
Med sporren i hästen och sabeln i hand,
Jag lefver och dör för mitt fosterland.

Mig möter en här; se hvad spjut och hvad dam!
Ur molnet snart bryter en åska fram.
Ur dödens hand
Jag röfvat det svärd, som jag bär i min hand,
Och blixtborne ättlingen, ryttarens svärd,
Kan mäja en verld.
Min häst är en sky; men jag sitter på den
Och styr, och styr åskan mot fienden.

Sitt upp äfven, broder, till häst du också!
Långt fortare når du din ovän då.

På en minut
Hans dödsdom å pannan är skrifven ut.
Allting som är manligt, allting som är stort
Skall verkställas fort.
Sitt upp äfven, broder, till häst du också!
Långt fortare når du din ovän då.

Till häst, J kamrater! fort framåt i traf!
Den snabbe lätt stormar förbi sin graf.
I flygten ta
Skall döden oss alla, om den vill oss ha.
Dock sitter på salknappen döden kanske,
Godt, deråt vi le!
Till häst, J kamrater, fort framåt i traf!
Den snabbe stormar förbi sin graf.

Vi stå ej och skjuta på målet, men dra
Som kulor ju sjelfva emot det; hurra!
En ryttare
Vill sjelf under ögonen faran se.
Att se hur dess kind skiftar färg för vårt svärd
Belönar vår färd.
Vi stå ej och skjuta på målet, men dra
Som kulor ju sjelfve mot det; hurra!

Med sporren i hästen och sabeln i hand,
Jag lefver och dör för mitt fosterland.

Min häst och jag
Är kropp och är själ en batalje-dag.
Hvar rörelse, som ifrån själen går
Nog kroppen förstår.
Med sporren i hästen och sabeln i hand,
Jag lefver och dör för mitt fosterland.

Napoleons Seger-Kolonn.

Den döde har stått upp igen,
Marengos klinga, Jenas ära,
Att lagerlockig panna bära
Årtusen än.

Det stod en sotsäng midt i hafven,
Der tidens genius låg till sängs;
Men fåfängt, ej af sjelfva grafven
Tidsandan stängs.

Prometheus uppå klippor tre
Låg kedjad fast, den väldigt store,
Men Engelsmännerne, de vore
Ej gudar de.

Der står han åter nu bland svärden,
I politikens paradis,
Uti det riddarhus för verlden,
Midt i Paris.

Blott den är stor, som lefver än
Och handlar, fastän död allredan,

Som vältar hvarje grafsten hädan,
Står upp igen.

Ej stundens nyck och dess förvandling,
Hans sinne med sin vinge rör;
För evigheten är hvar handling,
Som snillet gör.

Också hvad ädlast tiden har,
Hvad skönast och hvad störst den tänker,
För hjelten ned i stoftet sänker
Sitt strids-standar.

Men dagar, hvilka ännu blunda,
Uti en framtid tryggt och lugnt,
De hafva, då de en gång stunda,
En stödjepunkt.

Närvarandet, som verld från verld
Hörs skaka på sin gamla kedja,
Det kan, om nu det lyster, vädja
Till hjeltens svärd.

Den höga anden binder ingen,
Hvem slår väl kring dess fot en ked?
Det flammar då den lyfter vingen;
Fall, dåre, ned!

———

Napoleons Swärd.

Då snillet handlar, seklets urverk springer,
Med nya kuggar gripande det går,
Och visaren till taflan är dess finger,
Dess ord är hammaren, som timman slår.

Dess magt är fridsam; flammar dock dess klinga,
Som en komet den öfver verlden går,
Och furier framför den med flacklor springa,
Men hulda englar vandra i dess spår.

Napoleons svärd! Säg, såg du väl dess flamma?
Det brann i seklets djerfva jättehand,
Och tiders vishet bodde i densamma;
Det var ej till för ett, men alla land.

Väl hjelten sjelf har vandrat re'n den sista
Af vandringar, ifrån allt jordiskt fri;
Men dvärgar höras nu om svärdet tvista,
Dock dårar, dårar hvarför tvisten J?

Hvem djerfves hänga upp det i sin kammar,
Hvem djerfves att det gripa med sin hand?

Ännu, som förr, dess blanka skifva flammar,
Än tillhör det ej ett, men alla land.

Ännu är ej dess kraft urladdad vorden,
Ännu en seger det att skörda har;
Århundradet uttalar långsamt orden,
Men aldrig något det ock återtar.

Liksom en ljungeld skall det verlden sopa
Ännu en gång, derför det draget är.
Häng upp det derför midt uti Europa,
Ett verldens kämpetecken, häng det der!

Och bygg en skimrande, en skär rotunda,
Ett hvalf af sköldar öfver hjeltens svärd;
Det tillhör tider nu, som skola stunda,
Det tillhör ingen enskildt, men en verld.

Liksom ett norrsken, midt i allo landen,
Må svärdet brinna, med sin evighet;
Bevakadt utaf slägterna, tills anden
Står upp beväpnad, som skall föra det.

Till strid, till strid! Då skall det åter dragas,
Och segersäll skall man ur huset gå,
Och fanor svaja, nya segrar dagas,
Napoleons värf är först fulländadt då.

Napoleon.

(*Monolog*).

Hur mägtig är min tid. Hvad *Andan* drömde
I morgonrodnan af sitt väsens varde,
Dog icke bort, men solhvarf ifrån solhvarf
Gick det i arf hos tiden. Drömmen växte
Till tanke slutligt. Tanken talte ut sig;
Det var den första *brytning* uti verlden.
Och se'n har tanke utur tanke sprungit,
Och sekel utur sekel, såsom Pallas
Beväpnad sprang ur hufvudet på Zeus.
Den ena kraften fostrat upp den andra;
Den sista ärfde hvad den förre skapat.
Så dör koralln, men sjelf den döda formen,
Blir bonings plats blott för en ny korall.
Ett slut knappt finnes. Trappsteg öfver trappsteg
I verlden ligga, och i tanken ligga,
Tills Jakobs stegen slutar sig i himlen.
Dock detta lifvets skapelse ur lifvet,
Det djupa testamente i naturen,
Af slägt från slägt, af tanke ifrån tanke,
Afsätter sig, till menskoandens lycka,

I formen för dess högre bildning; men
Fulladdad blir hvart ett *årtusen* den.
Då lik en bomb, full utaf flammor, springer
Den ock i tu, lik Talpots-palmens frukt
Den brister sönder, knallande som åskan,
För att ur kärnan skjuta telning åter,
Och blomma upp och bära frukt igen.
Korallen lika; genom skilda former,
Den växer upp, sig lyfter öfver vågen,
Blir till en ö, der träd och blommor växa
Och slutligt menskan gör sig herre af,
Och kommer med sin vagga och sin graf.
Naturen växer, att, i bättre mening,
Ånyo spela om de fordna roler,
Och genomlefva samma lif igen.
Den ena tidens kummel blir den andra
En fotapall. Revolutionerna
Beständigt handen räcka åt hvarandra.
Längs åt historiens alla tidehvarf
Stå bål vid bål; en Phenix i dem alla
Har sänkt sig ned, men svingat upp sig ock,
För hvarje gång mer skön och herrlig dock.

Kom så vår tid! Årtusenden bakom den,
Med sina dagar, sina skuggor, lågo;
Med sina vaggor, sina grafvar, englar
I några lågo, djeflar uti andra.
Arftagare till allt var denna tidens

Olika önskningar, olika hopp.
Men hvarest stod utredningsman att finna?
Hvar skiftesmannen mellan allas fordran?
Väl stort var boet. Ifrån hvarje slägte
En tanke, med sitt guld, kom fram i dagen;
Och utur kumlen stego andar upp,
Med rikedomen af sin lefnads vishet.
Historien lade skatterna utaf
All sin erfarenhet, för tidens öga;
Nationers öden lade räntan fram,
Af hvad de lidit — ha, en blodig ränta!
Men fordringsmän från hvarje verldskant kommo
Med rättigheter, väpnade också.
Eldämnen samla sig från alla land,
Och ingen harmoni fanns deribland.

Den ena kraften ställd emot den andra
Hvaran bekämpa och hvaran förstöra.
Och ingen önskan kom med fredligt handslag
I kretsen fram; men med sin hand på svärdet
Han trotsar den, hvar åsigt, som slår upp
Sin gyldne hjelm, bar vrede i sitt öga,
Och stridsord klinga endast från tribunen,
Från hvarje håll. Så störta lösta strömmar,
Vildt forsande framåt, på hvar och en,
Så gunga kämpande blott vreda magter,
Och stridande de lösa af hvarandra.

Snart guillotin är verldens högaltar,
Der offerprestens tjenst en bödel har.

Här fanns ej magt, som kunde kedja alla;
Hvar en var konung i en gränslös sträfvan.
Här fanns ej någon medelpunkt, men tusen
Periferier dragas om hvarandra.
Här fanns *en enda* fana ej i striden,
Men tusen fanor svajade för vinden;
Och alla följde blinken af sin klinga,
Och alla stridde för sig sjelf allena.
Som på en vagn, bespänd med vilda folar,
Med lösta tömmar, skenande alltjemt,
Flög menskoanden hvimlande sin bana.
Dock jag stod fram, i tygelns guld jag fattar,
Dess karm bestiger, snart är spannet tygladt,
Och andens stridsvagn blir min segervagn.

Stor var min magt, mitt kall var likväl större;
Men, ack! det större skymdes af det mindre,
Som solen skymmes af en sky, just derför
Att detta mindre ligger menskan närmre.
Min magt jag följde och mitt kall jag glömde.
Kring mig jag samlade de vilda krafter,
De blinde kämpar. I min fana skänkte
Jag dem en medelpunkt, och i min klinga
En morgonrodnad till en mägtig framtid.
En mägtig framtid? Ja, en mägtig framtid!

Ett ögonblick jag såg hvad tiden krafde,
Ett ögonblick jag ville gifva den
Hvad den begärde; ville föra den
Till målet, som i alla skilda drömmar,
Den drömde hvimlande som hufvudmål.
Men *väldet* drog mig från mig sjelf; men *magten*,
Med all sin glans af gyldne hägringar,
Mig från det *hela* förde först till *delar*,
Och ifrån dem jag hittade ej åter
Tillbaka till mitt bättre jag, tillbaka
Till den natur af sann och mensklig storhet,
Som ock var min, från hvilken jag var kommen;
Men kom till den som var min mörka sida,
Och der stod egennyttan, uti handen
Den höll en krona; egenkärleken
Stod också der, med kartan öfver verlden,
Och egensinnet, lutadt emot svärdet,
Stod icke heller fjerran der från mig.
Till nya strider staterna jag förde.
Väl tog jag upp de ädla, stora frågor
Från tummelplatsen, väpnade dem alla,
Och stälde dem i leden, kring min vilja.
Jag tog ock upp de vunna lagerkransar
För menskoanden bundna väl, men se,
De passade också mitt hufvud de!
Jag hädangångna slägtens skapelser
Upptog också; men Cæsars hjeltebragder
Blef en triumfport för min egen ära.

Och folkets fordringar? Ja, äfven dem
Jag ej förglömde. Mången prydde väl
Min gyldne krona, som en skön juvel,
Men många andra samlade jag hopa,
Och af dess lumpor klädde lätt jag opp
Ett åkerspöke midt uti Europa,
Och skrämde så dess små tyranners tropp.
Men andra i min segervagn jag lade,
De för min sträfvan intet värde hade;
Och om du önskar att dem alla se,
De ligga qvar i den ännu kanske.
Utur historiens, ur seklets flodbädd
Jag ledde böljan i en annan in,
Och den var just min storhets, var just min.

Hvar biväg slutar dock; den stora vägen
Tar vid igen. Hvar lögn för menskoanden
Är ögonblicklig, sanningen är evig.
Ju större lögn också i andans verld,
Dess förr den märkes. Ödet ändrar ingen.
I dalen kan dock mycket ske och hända,
Der syns man mindre; men på fjellets toppar
Dit blicka alla, ty der stiger solen,
Och hvad som händer der syns midt i den.

Jag föll; men mina verk ännu bestå,
Man skiljde hufvudet från kroppen då.

Har du hört talas om Prometheus klippa,
I Grekens saga finns en myth derom?
Men dikten står ej bi mot verkligheten,
Och thron-afsatt står mythen nu i skuggan
Af den, som tillhör denna tid allena,
Det är Napoleon på S:t Helena.

Men der jag slutade i verlden verka
Der togo andra vid. Sin spira ville
De djerfve föra, som jag svärdet fört;
Ty politiken är ett stridsfält ock,
Men ej spetsfundigheter hjeltar dock.
Ett öga skall dock vaka öfver desse
Som öfver mig, och det är tidehvarfvets.
Re'n deras dom bland höga stjernor brinner,
Och såsom blixt engång dem domen hinner.
Mitt fall förändrade den hela verld,
Dess sol hvar bunden vid mitt blanka svärd.
Vid deras fall skall ej ett stjernfall ses,
Med liknöjdhet de skola öfverges.
Min storhet var jag sjelf och purpurns pragt
Var endast yttre tecken för dess magt.
Och hvad jag än må ha begått för fel,
Jag var min kronas rikedom likväl.
Dess fattigdom de äro och förbli,
Tag kronan bort, med dem är det förbi.

Jag står vid gränsen af min banas timma,
En stund blott till och sista slaget klingar;

Men detta slag skall klinga för hvart öra,
Napoleons dödssuck skall Europa höra.

Ifrån mitt väsen alla bojor falla,
Ifrån min tanke alla små intressen
Ha sjunkit unnan. Alla sinnets nycker
Jag kastat från mig. Kläderna jag kläder
Utaf min anda här vid grafvens rand,
Och viger in mig till ett bättre land.
Farväl, du verld, med dina drömmars hvimmel!
Välkommen frid! välkommen med din himmel!
Uppå din högsta stjerna vill jag bo,
Mitt hjerta längtar efter lugn och ro.
Du död, du står ej mörk, men ljus för mig,
Den sista seger vann jag öfver dig.

Kain.

I solens öga läste Abel ordet,
Och det var mildt liksom en vestanflägt,
Och han föll ned på knä vid offerbordet,
I snöhvit andakt och i snöhvit drägt.

Men solen brände Kain som en flamma,
Och sjudhet glödde såsom malm hans blod;
Han solen såg, men midt uti densamma,
En cherubin, med dragen klinga, stod.

I vindens hviskning hörde Abel suset
Utaf en engel, hvilken flög förbi;
Och rosig blomma, blickande mot ljuset,
Han såg blott skönhet, såg blott kärlek i.

Men Kain hörde uti vestanvinden
En sång från djupet, från den mörka verld,
Och feberrodnaden steg upp på kinden,
Ett återsken af tankens helvetsfärd.

Då mötte Kains öga Abels öga,
Två stora magter möttes deruti;

Som natten djupa och som dagen höga,
Två evigheter ville båda bli.

Ha, det var lif och död! De båda mötte
Hvarandra då, för att ej mötas se'n;
Som tvenne drakskepp de tillsamman stötte,
Som tvenne skyar, med en blixt hvaren.

Högt talar hvar idé och dödsdom fäller
Ej någon magt ostraffad öfver den;
En hel armé till strids hvar tanke ställer,
Med hämndesvärdet i sin dödsstund än.

Allt skall fullkomnas; hvarje tanke spela
Sitt lif till slut, det finns ej annat slut.
Man kan en tum ej från sitt öde stjäla,
Och ifrån tiden icke en minut.

Det var fullkomnadt. Abel föll, det matta
Och brustna ögat tydde deruppå.
Då hördes satan i sin afgrund skratta,
Det var den första gång han skrattat så.

Passionen flyr. Det vilda ögonblicket,
På spända örnevingar, flyktar ock;
Men hvad man gjort förblir uti det skicket
I evighet, som man det lemnat dock.

Förtviflan kommer der passionen slutar
Och detta är dess grymma evighet;
Orubblig är den, ej dess magt man mutar,
Dock få måhända ha erfarit det.

Och mörk stod Kain, och hans puls var stannad,
Af marmorhjertad fasa stod den still;
Men ifrån skyn det hörs en röst: "förbannad,
Förbannad du, i hvad du gör och vill."

Det gick en skakning genom hela jorden,
Ett flammigt uppror genom dal och lund,
Det var den första gång man hört de orden,
Det första verop öfver jordens rund.

Och natten rullade sin svarta bölja,
En mörk lavin ifrån den brustna sky;
Då ville Kain sig i djupet dölja,
Från tanken af sin egen afgrund fly.

* *
*

Satt på en klippspets då en mörkrets engel,
Sin egen gudom, som den mörke tros;
Sköt denna klippa upp en milshög stängel,
Så satt och anden högst, en kolsvart ros.

Den första blixt, som genom rymden svingar,
For honom hvinande och tätt förbi;

Då lyfte engeln uppå mörka vingar,
Och griper den med handen, snabb och fri.

Han stal den bort från vreda gudamagter,
Och frälste Kain denna gång kanske.
Det mörka sinnet har ock sina vakter,
Men afundsvärda äro icke de.

Dock hejdad blixt just derför dubbelt flammar;
Men under klippans höga jettestäd,
Och under handens hoftång, handens hammar,
Den böjes lätt och byter form dermed.

Der blef ett rör, som rikt med guldtråd randas,
Och spetsen får ett klot, af tärnings vidd;
Han gjuter det, i det han derpå andas.
Det var den första spira som var smidd.

Af Abels blod blef den rubin-besmyckad,
Som klara blodjuveler lyste de,
Och engeln tyckte sjelf att den var lyckad,
Och skön och herrlig var den ock att se.

* *
*

Men Kain flydde. Jorden tycktes bränna
Inunder honom, som ett eldklot väl.

Vid foten lågor sig till vingar spänna,
Hans kropp var lågor, lågor var hans själ.

Stod mörkrets engel för hans blick omsider,
Och solen gömde genast sig i skyn;
Men flammigt ljus sig dock kring nejden sprider,
Från elden under engelns ögonbryn.

"Du var den förste menniska på jorden,
Som tänkte sjelf, som hade mod dertill;
Den första konung är du derför vorden,
Hvi gläds du ej? Dig hör ju jorden till!"

"Din vilja var den första menskovilja,
Din handling ock den första som hon gjort,
Man kan ej mannen från hans handling skilja,
Att vara först, i hvad som helst, är stort."

"Lyft upp ditt hufvud. Lifvets timma slagit
Först nu ett slag, hittills dess urknäpp stod.
Du var den förste som ett steg har tagit,
Det skulle tagas genom strid och blod."

"Hittills de slumrat alla lifvets frågor,
Nu finns ett minne, derför finns ett hopp.
Ur minsta gnista växa tusen lågor,
Ur minsta frö hvad skapelser stå opp!"

"Du har beredt en framtid för din egen;
Men äfven för hvart slägtes storhet du.
Först med din handling, så begynte vägen,
Och aldrig, aldrig skall den slutas nu."

"Här är en spira, tag den! styr ditt slägte,
Vid ljuset af din tanke; der är dag.
För att dig krossa gudarne den väckte,
För att förkrossa utaf mig den tag.

Skeppet.

Jag vet ett ändlöst haf, som ständigt brusar
I dofva svall, hvartut mitt öga ser;
Än böljan mägtigt upp mot himlen rusar,
Och än den störtar uti hafvet ner;
Utöfver svallet stormens vinge susar,
Men öfver storm och öfver bölja ler
En fridsäll ande, midt ur stjerneljusen,
Och detta hafvet, menska, är årtusen.

Jag vet ett skepp, som i hvar bölja speglar
Ett bukligt segel och en vimplad topp,
Emot dess däck, hvälfdt utaf silfverdeglar,
Liksom i guld hvar stråle löses opp.
Med fördivind det stundom framåt seglar,
Men stundom styr det ock mot vindens lopp;
Och fast ej hunnen ser det ständigt stranden,
Och detta skeppet heter menskoanden.

Jag en besättning vet; hur vinden hviner,
Den springer upp och ned i mast och rå.
En del deraf liksom ett solsken skiner;
Men bistert mörka tyckas andra stå,

Och icke skifta morgonskyns rubiner
Som skeppet skönt, då i dess mast de gå.
Af guld det glänser, såsom ock dess ankar,
Besättningen är äfven menskotankar.

Jag vet två styrmän; hvilken magt som stälde
Dem vid hvarandra, känner icke jag.
Från nattens rike är den enas välde,
Den andra stammar från den ljusa dag;
Men deras ord allt vexelvis dock gälde,
Som om de tagit med hvaran ett tag.
Snart kämpa de dock kanske sista gången,
Och då skall frihet stå vid roderstången.

Fast skeppet stundom ses i storm försvinna,
Då böljor rulla och då seglen slå;
Jag vet att skeppet dock till slut skall hinna
En fridsäll hamn der inga böljor gå.
Inunder stjernor, som helt klara brinna,
Skall skeppet flagga segerherrligt då.
Hvad hamnen kallas, vill jag icke säga,
Den bör sitt namn uti hvart hjerta äga.

Bilderna.

Det var en verkstad. Höga pelar rader
Uppburo hvalfvet der. Det blåa hvalfvet
Var öfversålladt utaf klara stjernor,
Som, lika punkter utaf silfver, glänste.
Men rundt omkring den höga verkstad drogo
Sig djupa skuggor; skyarne sig hvälfde,
Som dunkla rök-kolonner rundt kring den.
I midten utaf verkstan mästarn sitter,
Uppå en högrest och en väldig klippa.
Grålockig gubbe var så hög och mägtig,
Som andan i ett åldrigt sagoqväde.
Allvarligt var hvart drag. Snöhvita skägget
Flöt, som en silfverfraggig våg, allt nedåt
Till handsbredt bälte. Ifrån säker skuldra
Föll uti rika veck dess mantel ut.
Men mästarns öga hvilade orubbligt
Blott på en punkt. Just nyss han hade slutat
Ett jetteverk. Han hade huggit ut,
I marmorblock, två väldiga gestalter.
Den ena af dem var en forntids sköldmö,

En forntids kämpe åter var den andra.
Fullfärdiga de stodo. Långlig möda
Låg bakom honom, och hans mästaröga
Med glädje mätte nu fullkomnadt verk.
Fullkomnadt? Hvad, se mästarns panna mörknar,
Ju mer han mäter verket med sitt öga;
Allt tycks ej honom vara som det borde.
Men hvar är felet? Intet fel han märker,
Och likväl ser han att det måste finnas.
Det är fullkomnadt för hans yttre öga;
Men för hans inre är det ej fullkomnadt.
Hur lösa detta? Föra ut han nödgas,
Det rika bildspråk utaf verkets former,
För att med själen åter genomläsa,
Dess hela mening. Redan vandrar blicken,
Med granskning fram, från tanke och till tanke.
Allt är dock rigtigt. Intet uttryck finnes,
Som ej åskådligt ligger uti formen.
Hvart ord är som sig börj, oeh alla tecken
Stå på sitt ställe. "Det är då fullkomnadt!
Men nej, jag *känner* det är ej fullkomnadt.
Fel måste finnas! Ha, jag mägtar skapa,
Skall jag ej mägta äfven att fullända?
Är då det sista värre än det första?" —
Så talar mästarn och sitt öga sluter;
Men bilderna han blickar i sin själ.

Och tiden gick; dock slutligt väcktes gubben
Utaf en hand, som rörde vid hans skuldra.

Han slog sitt öga upp, och framför honom
En flicka stod, så blid som morgonstjernan;
Men endast flyktigt föll hans blick på henne,
Han sänkte den ånyo på sitt verk.
"Hvad vill du," frågade han kallt omsider,
"Förstår du detta?" — Som en Zerafs stämma
Klang flickans röst uti den höga verkstad:
"Det är ju Svea, mästare, och Nore?" —
"Rätt"! ropte gubben och hans panna klarnar.
"Dem har jag tänkt mig, i det ögonblicket
Då de från skilda banor, skilda bragder,
Hvaran omfamna efter långa tider,
Vid hemmet åter. Famna om hvarandra,
Med segervarma, hjeltefriska hjertan,
Vid första utbrott af en trofast kärlek,
I återseendets förenings stund.
Allt är re'n färdigt och dock icke färdigt.
Det skymtar som en molnfläck för mitt öga
Ett fel, det finnes men jag ser det icke." —
Då hördes flickans stämma åter klinga:
"Du tänkt dig dem omfamnande hvarandra,
I första utbrott af en trofast kärlek.
Allt hvad du kunnat har du ock fullkomnat,
Här felar intet utom — kärleken." —
"Hvad, kärlek?" ropte undrande den gamle,
"Den gråa *statskonst* kände aldrig kärlek,
Och ingen skapar hvad han icke känt." —
"Gif mig din mejsel," svarade då flickan,

Ett hugg allen och själen stod i ögat,
Af båda bilderna; ett annat hugg,
Och se der ligger uppå varma läppar
Liksom ett hjerta glödande i rosor.
Hon andas nu och bilderna straxt tyckas
Få lif i hvarje punkt af sina former;
En vårsol tyckes flamma ur hvar en,
Då knäppte gubben sina händer samman:
"Det är fullkomnadt," ropte han," fullkomnadt!
Men, säg, hvem är du underfulla flicka,
Säg mig ditt namn, att jag dig känna må." —
"Du känner mig ej? Jag är konstens genius!"
Så svarar hon och i detsamma faller
Dess mantel ner; ifrån dess skuldra glänsa
Två silfvervingar, såsom solsken klara,
Och på de höjda vingarne försvinner
Hon klingande i skyn för gubbens blick.

De Trenne Sång-Gudinnorna.

Tre sångmör mötte härom da'n hvarandra;
Men som de möttes mulnade de trenne.
Den äldste ropade: "bort från min åsyn,
J nattgestalter uti diktens verld,
J bubblor vräkta upp för vinden af
Idealismens våg; blott sjelf en bubbla,
Af drömska sinnen född i toma rymder.
Bort från min åsyn! J *förstån ej* konsten,
Realiteten klädd i rimmets nipper,
Det gagnande i diktens purpur klädd!"

"*Förstår ej*?" ropade den andra. "Sången
Är ej ett barn utaf den skumma jorden,
Men gudaboren stammar den från himlen.
Bland idealer lefver den, och andas
Etheriskt skimmer utaf rosendrömmar.
Ej uppå hjertlös verklighet den thronar;
Men på siderisk verldsåskådning blott."

"Tyst, tyst," så ropar då den yngste sångmön.
J irren båda. Konstens sanna mening
Ej fotar sig på verklighet allena,

Och upp i skyn, den fotar sig ej heller,
På idealers sväfvande fantomer;
Men uppå bådas väsende den hvilar.
Realiteten är dess höge fader,
Idealismen är dess milda moder.
Den är en ättling vuxen upp utur
Den varma kärlek utaf bådas famntag."

Stod vishet då de stridande helt nära;
Till henne vädjade de tre med hetta,
Och vishet svarade: "Hvem som har rätt?
J hafven alla orätt, ty J tvisten;
Men uti samdrägt rätt J haden alla.
Ej åsigt finnes, som ej konsten famnar,
Dess själ är öppen för hvar herrlig tanke.
Det djupaste och högsta står kring henne,
Med sänkta vingar; allt är henne lika.
Hon håller solen i den ena handen,
Och jorden i den andra.
Endast menskors
Ordstrider ligga fjerran från dess väsen.
Hon vet ett mål allenast — det är skönhet,
En väg hon känner blott — och den är frihet,
En utgångspunkt blott — och den punkt är sanning.
Men frid och mildhet och försoning andas
Hon öfver verlden; ty dess lif är kärlek.
Förenen Eder och J fatten konsten!
Ej tänken blott, men lefven i dess anda,
Och den som lefver så, förstår den blott.

På gyldne harpan skimra många strängar;
Men alla strängar klinga i hvarandra,
I tonerna omarma de hvarandra,
I harmonin hvarandras lif de lefva.
J ären strängar ock på Sveas harpa,
Må kärleken er stämma! Skorren icke
Hvar en på sitt vis längre. Endast samklang
Utvecklar högsta skönhet uti tonen.
Ve eder eljest! Nemesis i skyn
På mörka vingar sväfvar öfver eder.
Förenade skall syster-kärlek öppna
Olympens stjerne-portar för er alla.
Förenens derför, systrar, o förenens!
Ej någon seger är så skön som den,
Som vinns i verlden af försoningen!"

Då ropade den yngste af de trenne:
"Min dag är blott en gryning; endast ungdom
Är min erfarenhet, ocb all min vishet
I kalken ligger utaf hoppet än.
Men ungdomen tillkommer först af alla
Försoning. Sednast från Försonarens rike
Den kommen är, och minns det bäst derföre.
Här är mitt handslag, Systrar! se, här är jag;
Låt oss som vänner vandra framåt nu." —
Hvad svar hon fick, kan jag dock ej förtälja.
En storm bröt fram utur den tjocka skyn,
Och i en skugga svepte in min syn.

Slägterna.

Jag vet en jätte. På dess skuldra hänger
En genomskinlig, skär och luftig mantel,
Af stjernor full: det är den klara himmel.
Och armarne han sträcker öfver verlden,
Och ena handen — det är morgonrodnan,
Och aftonrodnaden är andra handen.
Hans sköld är glänsande — och det är solen,
Och fram ur gördeln, väfd af svarta skyar,
Slår flammande hans svärd — och det är blixten.
Men högt utöfver ethern, öfver rymden,
Han bär sitt hufvud, midt i himlars himmel;
Ej öga hinner dit och dit ej hunnit.
Men huru högt han bär det öfver verldar
Af stoft och mull, han står likväl på jorden,
Och för hvart sekel tar han ut ett steg.

Omkring hans fötter, hör hvad gny och hvimmel!
Två slägter der af dvergar synas strida,
Det ena strider kring den främsta foten,
Och kring den efttersta det andra strider;
Ej sjelfve dock valplatserna de känna
För sina handlingar, för sina lif.

Det främsta: se, hvad tusen bildspel skifta,
Hvad skapelser, hvad vexlande gestalter,
Uti den snabba stunden af en tanke!
Ifrån ett led af klara gyldne harpor,
Man hör just nu Marseiller-sången klinga.
En fest der firas, jublande församling!
Etheriska gestalter, klara tankar,
Gudomliga idéer! Deras vingar
Af solsken äro; deras öppna ögon
Som stjernor glänsa; det är väsen, vuxne
Ur menskoanden; armarne de flätat
Omkring hvaran och stöda så hvarandra;
Och deras drägter luftiga och lätta,
En blomsterväfnad väfd af språkets blommor,
Kring alla former smyga sig så vänligt;
Och hvarje rörelse, så fri och ledig,
Är själens uttryck utaf lif i formen,
Är anden sjelf, som talar ut sitt bud.
Men festen står kring en med segersköldar
Besatt kolonn: en frihetens kolonn.
Det är en segerfest i ögonblicket
Af segerkänslans skönsta jubileum.
"Här är hvar tanke fri, en ädling, sprungen
Utur den sanna storhet uti anden.
Med ögat riktadt uppå soln allena
Går den, med blixten, till sitt mål, att der
Föreviga sitt gudalif i bilder.
Här är det nya paradis; det gamla

Tillstänges nu; det är allre'n förmultnadt.
Hit menskligheten sträfvat sedan sekler;
Den nått sitt mål. Njut lifvets fröjd derför!
Njut ögonblickets sällhet, — förr'n det dör!" —
Der borta åter, kring den andra foten
Der synas några, uti slafok, timra
En gyldne thron, och säkert må den stånda,
På fyra fötter står den som ett djur.
Dess klara himmel — är det skönsta siden,
Dess fasta ryggstöd — en besoldad här;
Men kullen, hvarpå thronen synes stå,
Är annat ej än jättens vrist likväl.
Här syns en man, så mägta modig sitta;
Han satt sig gränsle öfver jätte-foten,
Och griper österut och griper vester,
Åt hvart sitt håll med sina djerfva armar,
Vill slutligt knäppa dem kring verlden hop.
Der syns en annan, högt han bär sin spira,
Den droppar blod, den är en bödels-bila;
Och rundt kring honom står en väldig skara,
Men skada blott, de äro hufvudlösa.
De hafva halsar blott att bära oket,
Och ryggar blott för att i stoftet böja,
Och knän allenast för att krypa med
Dock hör hvad svärdsgny klingar öfver landen.
Ett broders-svärd mot bödels-yxan klingar,
Hell, denna strid! — — —

Här synas åter andra stå med tuber
Och se tillbaka till de gångna tider,
Och ropa högt: "den tiden var så herrlig,
Som vår är usel, den var stor och ärlig;
O, den som lefvat då!" — Dock syn är svag
Der ej förståndet äger någon dag;
Fastän de sjelfva det engång ej drömma;
Just tiden som de häda, de berömma.
I deras synrör — ser du glaset der!
Det ett kristalliskt spegel-glas blott är,
Då de tro synen i en forntid, vänder
Dock glaset om den och den återsänder.
Bedrägeriet dock ej i glaset bor;
Men i hvad skeft hvar en utaf dem tror.
Der ser jag prester, vidt och bredt de orda;
Men orden spinna sig alltjemt tillsamman,
I spindelnät; de spindlar äro dogmer,
Och Christi anda sitter fången der.
Här synas några, som på siffertaflor
Beräkna staters kraft och staters storhet,
Och glada bli de då tillslut de fått
Nationerna till ett tabellverk blott.
Der syns en här af skalder åter sitta,
Med ryggen lutad emot harpors båga.
De sofva middag; deras eftermiddag
Är redan inne; men hvad drömmen J?
"Att då vi dö, så är allting förbi."

Måhända är allting förbi för er;
Men nyfödd tid ock nya skalder ger.
Ej graf uppgräfves utaf någon tid,
Der ej en vagga också står bredvid.
Den ena dör, den andra växer opp,
Ej minnen finnas fler, än det finns hopp.
Gif åt det nya slägtets skalder rum,
Haf dikten ej till monopolium!
Uppfostren dem som telningar af er,
Och tryck dem ej, som nu, i stoftet ner,
Med häfden af ert ord ej döden ge;
Ett *varde* må det vara, ej ett *ve*.
Bli *fäder* emot dem, det klär en vis;
Kom ej som skolfux, väpnad jemt med ris.
Af ungdomen den ädle vördnad får,
Förbi småsinnet den med löje går.
Var rädd om äran, som du skördat har,
Ej någon ann, du sjelf den från dig tar.
Af oss vill ingen åt din lagerkrans,
En egen vill man ha, ej någon anns.
Sjelf skall du riktning ge åt tiden så,
Och af vår ära skörda ära då.
Dock som du vill, slå kring dig och fördöm,
På deras hufvuden ditt bläckhorn töm!
Och om du saken grundligt göra vill
Du tar filosofin som grund dertill.
Men kom ihåg, en gång du dör också,
Att bäddas ned i mull tre alnar då,

Och all den ära blir kanske förakt;
Ej häfdens stämma mutar någon magt.

Gif akt! der sprang en åskskräll öfver verlden,
Det var ett klockslag uti skapar-uret;
Och se, der lyfter jätten uppå skölden.
Det flammar till utöfver verlds-systemen!
Och svärdet blixtrar i den höjda handen,
Och fram han rör sig, han tar ut ett steg.
Hvad gny i rymden och hvad gny på jorden!
Der ligger thronen öfverända störtad,
Och hjelten, som satt gränsle öfver foten,
Drar nu sitt sista andedrag i djupet;
Och bödel-kungen är en punkt af blod;
Och männerne, som sågo blott tillbaka,
Som Loth förbytta nu till stoder stå.

Men J, som kämpat kring den främsta foten,
J stån ej längre främst, framom er finnes
Nu ock ett mål. Med sansning och med lugn
Fullborden nu de verldar, som J drömden,
Uppställen nu de skapelser J börjat.
Ur dessa skapelser, ur dessa verldar,
Det nya krafter, nya tankar växa,
Tills männer komma, som dem öfverflytta
Till jättefoten, som står nu framför er.
Bereden eder på att ock bli gamla,
Bereden eder på en strid med yngre.

Ett lif står upp, ett annat faller af
Och ett är ungdom, ett är ålderdom;
I tvekamp jemt de lösa af hvarandra.
På lif och död, emellan lif och död
Det är en ständig strid uti naturen.
Och denna tvekamp upphör icke förr
Än jätten öppnar paradisets dörr,
Och träder in, utöfver himla-bron,
Och böjer knä inför Allfaders thron.
Men lång är vägen, många steg har den
Att taga ut, förr'n målet hinnes än.
Det är en jätte, och, med steg för steg,
Har den att vandra fram en jätte-väg.

Skölden, Wärjan, Lansen.

En sköld, en värja och en lans —
Se der allt hvad jag ärfde.
Med skölden, värjan och min lans,
Jag allt mig dock förvärfde.

Med skölden, värjan och min lans,
Land vann jag hvart jag vände.
Med skölden, värjan och min lans,
Jag mig som konung kände.

För skölden, värjan och min lans,
Folk såg på knä jag falla.
Med skölden, värjan och min lans,
Blott jag stod stolt bland alla.

Min magt, den kom, jag lätt det fann,
Från skölden, värjan, lansen.
Hvarthän jag gick, så kände man
Snart skölden, värjan, lansen.

Den Största Generalen.

Jag är soldat, men i det led
Jag står, står hela menskligheten;
Ty kärleken, bevingad, med
Kommando-stafven står i têten.
Hans fana svor jag trohet nyss;
Men med en kyss.

Den största general han är,
Så segrande, som han, finns ingen,
Hvart hjerta ropar i gevär
För suset blott af silfvervingen.
Hvarthän han kommer, stad från stad.
Är storparad.

Hans fältrop är alltjemt: o, njut!
Njut lifvets lycka i naturen.
Hans adjutant är en minut
På blixten af en stråle buren;
Och deras order lyder jag,
Båd' natt och dag.

Nore.

"Nore står redo till strid igen
Liksom i fordna dagar;
Storhet det äger i tappre män,
Styrka i visa lagar.

Fruktar ej för den hela verld,
Lutad mot tjälle-väggen;
Nore är icke utan svärd,
Akta er blott för eggen.

Stöfvar emot mig i stridens larm
Lansar, min magt dem bryta.
Kedjebrynja omkring min barm
Hvimlande skären knyta.

Vindarnes väldiga harpor, de
Vid mina fötter tona;
Ha, men i stormen står Nore, se!
Dock utan hufvudbona."

"Nore en stormhatt i fordna dar
Bar dock helt karlavulen.
Säg mig *hvar* är den? Du rodnar! *Hvar?*
Är den med svärdsslag stulen?

Men jag förstår dig, din stormhatt, der
Ligger bland hafvets vågor.
Fjäderbusken är herrlig, den är
Heklas flammande lågor.

Borde du icke den bära på
Herrliga', öppna pannan?
Dig skulle stormhatten kläda så
Väl, såsom någon annan."

"Rigtigt men ringa, helt ringa gör
Hvad du på hufvudet finner;
Bor det blott styrka derinnan för,
Lätt jag en stormhatt mig vinner.

Tiden åt staterna vishet lär,
Djupt ur dess bägrar vi dricka.
Bästa vishet den vishet är,
Uppå sig sjelf att blicka.

Icke utom sig, på andras väl,
Djerft som en falk till att skjuta;

Men kring sitt inre, sin egen själ
Ständigt sig trognare sluta.

Ett jag bättre än gränsor vet,
Stulna af närby-landen,
Det är, du broder, sjelfständighet,
Det är ock frihet i anden.

Äger du den, väl! du äger ock då
Medelpunkt uti barmen.
Ringa i värde mot den tycks mig stå
Hjelmen och svärdet och armen.

Så är den lära, som Nore, du!
Sökt och än söker att följa.
Stormhatten ligge så länge ännu,
Uppå sin vresiga bölja.

Fullväxt inom mig jag skall en gång
Säkert den fordra tillbaka.
Nore förstår så sin *saga* som *sång*,
Kan ej sin stormhatt försaka.

Kommer der innan dock striden igen,
Blodig till kropp och sinne;
Ej utan stormhatt vi möta den,
Åskmoln har Skakatöls tinne."

England.

Fråga.

Du Albions ö,
Du gungande drake på brusande sjö,
Hvi hissar du icke, å gyldene topp,
Ditt segel opp,
Och vänder ditt roder mot österns strand,
Der Pohlen dig vinkar, med blodig hand?

Svar.

Förankradt det är,
Beräkningen sjelf står vid rorstången der,
Det väger hvar handling, som landtmannen råg,
På handels våg;
Och huru det talar om ära och mod,
De hålla på däck likväl krämare-bod.

Ingen ro, ingen tröst, m. m.

Ingen ro, ingen tröst,
Har min själ, har mitt bröst,
Jag vill ut ifrån fädernejord.
Jag vill draga mitt svärd
För den kommande verld,
Som bär frihet och ära om bord.

Vill på böljande ban
Styra drakslägtad svan,
Som en man genom stormarnes gny,
Dit, der striden går fram,
Som en blixt utur dam,
Som ett norrsken ur bäfvande sky.

Ack! tillräckligt allre'n
Jag i månqvällens sken
Gått och trängtat och längtat att dö;
Vill nu söka att bli
Såsom vindarne fri,
Vill ej tänka på glödande mö.

Vill ej bygga mig hus,
Uti dalarnes sus,
Ej på dufvor blott suckande se;
Men der dödsfara finns
Mina fäder jag minns,
Och jag växer i styrka som de.

Flickan.

"Ren trummorna hvirfla, så hurtigt de gå,
Och fanorna svaja som himlar blå!
Men svärdet du fruktar att bära
För landets gamman och ära.
O, finge jag draga i striderna ut,
Man skulle ej vänta mig en minut.
Upp broder, om du vill min broder vara,
Den fege allenast kan frukta en fara."

"Hvar yngling har vandrat till striden allre'n,
Den tappre är icke i striden sen;
De voro så stolte och glade,
De mod uti barmarne hade.
Och stolt var hvar en af oss flickor, som fick
Dem gifva ett handslag, en afskedsblick.
Upp broder, än kan du helt lätt dem hinna,
Du vet väl att fruktan är född blott till qvinna."

"Din sköld är så blank som den ljusblåa våg,
Och aldrig du klarare hjelm än såg,
Och svärdet på väggen ren flammar,

Af grämelse blott till din kammar;
Och pansarne-skjortan, i ring uti ring,
Så tätt skulle sluta ditt lif omkring.
Upp broder, upp broder! en hjelm klär pannan,
Helt visst den med fröjd togs emot af en annan."

"Tror du att en flicka du vinner så här,
Hon skall dig förakta, hvem än hon är.
Den tappre allenast kan vinna,
För öppnade famnen en qvinna.
Och, broder, i kyrkan du knappast kan gå;
Ty tom blir den bänk, der du sitter då.
Jag rodnar af blygsel för dig i mitt hjerta,
Mer mod än du orkade med har min smärta."

"Vår fader är död, men hans minne än står
Tätt jemte vår sida med silfverhår.
O, är ej den hängångnes minne
Än heligt i ynglingens sinne?
Han räddes ej vandra i striderna han;
Du är icke mer än till drägten man.
Med hån skall man endast uppå oss blicka,
Jag får ingen fästman, du får ingen flicka."

"Dock hånet skall ej vid vår dörrpost stå,
För dig vill jag helre i striden gå.
Förvandlingen hjelmen skall gömma,

Derom

Derom skall ej någon ens drömma.
Du spinner för mig uti månskenets glans,
Åt dig jag vill vinna en lagerkrans.
Vårt byte ej mången kanske kan gilla,
Gud ser dock till hjertat, om jag nu gör illa."

Och flickan, hon snörde i kyller sin barm,
Och skölden hon satte på liljearm,
Hvar lock, som kring skuldrorna hängde,
I gyldene hjelmen hon stängde.
Dess kind syntes gömmas af guldhjelm så hög,
Och kyllret sig tätt kring dess medja smög.
Hon stod der så herrlig, ren klar att strida,
En klinga, lik kornblixten, brann vid dess sida.

Då reste sig brodern från ekbänken opp,
En rodnad utöfver hans kinder lopp.
"Mitt famntag, du modiga syster!
Till man har du gjort mig! Nu lyster
Mig sjelf till att draga det skinande svärd,
Tro mig, jag i striden skall bli dig värd.
Förlåt mig all sorg i ditt bröst jag tömde,
Förlåt att jag sjelf allt mitt värde förglömde."

"De flammande vapnen, min stridsdrägt har du
Med blommande skuldror mig helgat nu.

Tack, syster, för allt hvad du gjorde,
På knä jag omarma dig borde.
Din bild skall som sköldmö, på tindrande sky,
Jemt susa framför mig i stridens gny.
Som man har du lärt mig för landet strida,
Det svärd som jag lyfter satt först vid din sida."

De Hemkommande.

Knut.

Dig hälsar jag, herrliga fädernesland,
Jag står på din strand!
Och eder jag hälsar, J fjellar också,
Som stånda så blå
Med morgonens skimrande guldkronor på!
Min tanke flammar, mitt sinne bränner,
I fjellarne ser jag blott gamla vänner.

Erik.

Dig hälsar jag, herrliga fädernesland,
Jag står på din strand!
Och eder jag hälsar, J dalar! J bröst
För frid och tröst,
Med glödande hjerta och susande röst.
Mitt sinne brinner likt Frejas stjerna,
Hvar dal för min blick är en rosig tärna.

Båda.

Från striden vi komma; den var, der den stod,
En punkt utaf blod,

En hvälfvande flamma, ett öga den var,
Som rullande far,
Och blixtar allenast till blickar har.
Vi komma åter till fädernejorden,
Den fagraste sköldmö i stormsvala norden!

Knut.

Sjelfständighet, frihet och storhet, jag brann
För dem såsom man,
För dem brann ock klingan: den var icke njugg
På hvinande hugg;
Min ära den stod ej och såg under lugg.
Med öppen panna rätt fram gick banan,
Jag följde den blågula Svenska fanan.

Erik.

För oskuld och skönhet, för hus och för hem,
Jag stridde för dem!
Mitt svärd var en höstsky; det haglade tidt,
Så vildt och stridt,
I svärdshugg på svärdshugg; mitt svärd var ej blidt.
Med öppen panna, rätt fram gick banan,
Jag följde den blågula Svenska fanan.

Båda.

Vi kämpade manligen, hand uti hand,
För fäderneslandet.

De lyftade svärden blott förde om bord
Skarpblixtrande ord,
För herrlig och älskelig fosterjord.
För nordens storhet, den höga och sanna,
De klingade öfver hvar fiendes panna.

Knut.

Hem kommer jag nu, att med kraft och med mod
För vårt Swithiod
Här kämpa med tanken; ett svärd är ock den.
Bland hugstore män
Det gäller, som fordom hos fäderna, än.
För landet handla, för landet tänka!
Dess lycka kan endast mig lycka skänka.

Erik.

I dalarnas lunder, i lundernas skydd
Min barndom är flydd.
Der väntar en flicka; i locken sig satt
En svartögd natt;
Men ljust är dess hjerta, en glödande skatt!
O, henne vill jag till barmen sluta,
Vi fingo ju hjerta att lifvet njuta.

Båda.

Vår lycka oss vinkar i fädernesland
Med glänsande hand.

För *det* ha vi kämpat, af *det* vi också
En gång skola få
Den lager vi tänkte i striden på.
Farväl, o farväl! må sällhet och lycka
I evighet, broder, till hjertat dig trycka!

Poetisk Flygsand.

Svärdet.

1.

Tänkte dig sjunga en sång, men sången dog i mitt inre,
Förrän du lagrar mig skär, sjunger jag icke om dig.

2.

Endast en vaktparad är bragden du har att förtälja;
Tig också evigt med den, myggen förtälja mig mer.

3.

Fåfängt, o Jernmö! du blänger på mig med din slipade stålblick,
Dikten mitt väsen tillhör, skönare är hon än du.

4.

Finge jag dansa med dig på Rotas stormiga slätter,
Fira en brudfest vid sköldarnas dånande sång,
Skulle jag också trycka dig hårdt till det klappande bröstet,
Stridens sångmö du är, segerns förklarade brud!

Men uti fred du är för kokett och allom tillgänglig!
Slamrar och sladdrar på hvar gata du vandrar uppför.

5.

Svärd, skarpeggadt och hvasst! du tyckes en plogbill mig vara;
Krigaren plöjer ju upp purpurne-fåror med dig.

6.

Ensam din glödande skifvas spets ej ljungar kring jorden,
Glöm ej din fosterbror, skyarnes hvinande blixt.

7.

Du är ett glänsande tankstreck blott, vid sidan af mannen;
Tanken bor djupare den: Konung och fädernesland.

8.

Blå är din klinga lik böljande våg, ha! väl — jag förstår det,
Du är ett vågfall ock, störtande blåögd utur
Sidan af mannen, den venstra sidan, från hjertat du störtar.
Väldiga tankar också sväfva som örnar kring dig.

9.

Finge jag ställa dig upp hvar helst jag lyste; jag ställde
Dig uppå Sveas gräns, gjorde en gränssten af dig.

10.

Stort är just icke det värde du har, ditt värde skall sökas
Uti din egares arm, uti din egares själ.

11.

Stål är din spets, men af strålande guld är åter ditt fäste,
Döden skall bo i din spets, vishet i fästet skall bo.

12.

Fordom en stråke du var. Den tiden var skölden en harpa;
Uppå allsheriarting Olof har dansat för dig.

13.

Lagerkransen.

Ärans brudring och bröllopskrona, du krans utaf lager!
Stunden åt många dig ger, häfden dig skänker åt få.

14.

Geväret.

Djupt i mitt bröst jag gömmer ett ord; hör, fiende! närma
Endast dig hit och jag skall genast förtälja dig det.

15.

Verlden har darrat och darrar ännu för de mägtige herrar;
Herrarne sjelfve likväl darrat och darra för mig.

16.

Förr än du börjar en strid, så lär dig soldaten att känna;
Förr än du nyttjar ditt svärd, pröfva om klingan är god.

17.

Seger du vunnit, dock plundra ej förr än tillstånd dig lemnas;
Mer än på byte och vinst måste på segren man se.

18.

Faller du vänd med ryggen åt dem dig förfölja, begrafning
Skänka vi icke åt dig; fegheten får ingen graf.

19.

Mägtar du icke att blicka djerft din ovän i ögat,
Mindre djerfves du då vännen i ögonen se.

20.

Hjertat jag har å min venstra sida, men chefen å högra;
Högra sidan, kamrat! har då ett hjerta också.

Sångmön och Sköldmön.

Sångmön.

Min boning skimrar
Så skönt; jag timrar
I himmelen
Af stjernor den.
Och klar blir kupôlen,
Dertill vill jag hvälfva
Ett solsken, så yppigt
Som trots någon vinge
På englarnes skuldror;
Och skön blir portalen,
Dertill vill jag sätta
Den bågiga harpan,
Med pelare-rader
Af strängarnes guld.

Sköldmön.

Min borg jag bygger
Af blåa sköldar.
Mitt tak skall varda
En ljungelds-flamma.

Af blanka lansar
Portalen blir.

Sångmön.

I ljusets lunder,
Bland lifvets under,
Vid källors brädd,
Der står min bädd.
Minuterna andas
Blott blomdoft omkring mig,
Och vindarne leka
Som vingade genier,
Och svalka den varma
Och glödande barmen;
Och englarne spela
På stålsträngad luta,
Och drömmarne dansa,
Sin blomdans, kring mig.

Sköldmön.

Min bädd är klippan.
Vid sidan ligger
Det blåa svärdet.
I mina drömmar
Valkyrior dansa,
Sin sköld-dans de.

Sångmön.

Kring borgens vallar
En bölja svallar,
Så ljus och klar
Som bölja var;
Der gunga två skyar,
Två herrliga snäckor.
Rubin-kedja binder
Dem båda vid bryggan.
Den ena syns glänsa
Så rik uppå strålar,
En morgonens guldsky.
Den andra är åter
Så mörk såsom natten;
En åsksky den är.

Sköldmön.

En örn jag äger
Vid sköldeborgen,
Som hvilar vingen.
Uti dess senor
Bor nordanstormen;
Men segrar hvälfva
I barmens djup.

Sångmön.

Med snöhvitt segel,
Så blankt som spegel,

Och mast och rå
Med stjernor på,
Den gyldene snäckan
Jag styr genom verlden,
Från morgonens parker,
Till aftonens lunder,
Från hjerta till hjerta;
Och menniskosinnen
Som rosor sig öppna,
Och kärlek och lycka,
Med skimrande vingar,
Som fjärilar gunga
I glödande kalk.

Sköldmön.

Min örn ses spänna
Sin mörka vinge.
Sin blick den lyfter
Till flygt kring jorden,
Och rymden flammar
Som norrsken då.

Sångmön.

Mitt segel hviner,
Hvart tackel skiner,
Hvar vimpel är
En blixt, så skär;

Så för mig den andra
Af skyarnes snäckor,
Från fjellar till fjellar.
Och harpan hörs klinga
En åska i stäfven;
Och menniskosinnen
Som eldklot i natten,
Ses ljungande flamma,
Och tankar, de jaga
Som falkar hvarann.

Sköldmön.

Min örn mig lyfter;
Dess vingar susa.
Framför min lansudd
Syns döden springa.
Hvart vingslag föder
En blodig strid.

Sångmön.

Till dig jag gerna
Steg från min stjerna
Till jorden; men
Stig du till den!
Vi likna hvarandra.
Då vingen du hvilar,
Bor frid i min harpa;

Då vingen du lyfter,
Som sköldgny den brusar.
Ditt svärd är din lyra,
Min lyra är svärdet.
Kom, låt mig dig famna,
Hvarann vi förstå
Först barm invid barm!

Sköldmön.

I svärd och lyra
Hvarann vi famna,
I bådas toner
Vår kärlek ligger.
Min sköldborg öppna
Blott bragd och mod.

Inkräktaren.

En man är jag, en man likväl ur hopen,
Hvars vaggsång var de första frihets-ropen:
"Vak upp Europa," så min själ den hann.
En man är jag, och vakna tankar bära
På sköld af guld min framtids stolta ära;
Omkring mig folken ropa: "för oss an!"

Napoleons ande går framför min bana,
Och segrens örnevinge är min fana,
Triumf är namnet på min klingas väg.
På brutet statsskick syns min lycka throna,
Och målet för min svärds-spets är en krona,
Och kanske hinner jag det nästa steg.

Må skarpögd vishet mina planer skåda,
Ej dig jag fruktar, må du dem förråda!
Förrådda — bilan din belöning skref.
I brytningen af alla staters öden
Den sanna landets vän stod närmast döden;
Åskledare han för den djerfve blef.

Förslappning kommer sedan blod har runnit,
Blekkindadt armod står der mordbrand brunnit;
Men mitt, gif akt! är ett elektriskt rop.
För landets vise ej min klinga darrar,
Der söndring herrskar, herrska endast narrar,
Ej mera män de äro, blott en hop.

Må dagens dårar käbbla med hvarandra,
Vi skyldra för dem och förbi dem vandra;
De stunden se, vi vilja seklet se.
Förbi dem komne, stå de oss inunder;
På fjellens spets bo åskans blixt och dunder,
Och skrifver blixten lag — nog lyda de.

På murkna välden skall man nya bygga,
Hvad svärden skapa, kunna svärden trygga;
Men pöbelns gunst är falsk, som lösan sand.
Till målet nu. Ännu en enda seger
Och kronans cirkel på min svärdsudd väger,
Och staters vågskål väger i min hand.

I alla tider och i alla länder
Ett ternings-spel jag sett af jättehänder,
Om folkens frihet och om folkens väl.
Då jättar tala måste dvärgar tiga,
Den djerfve blott kan hvarje höjd bestiga.
Nu vill jag spela ock ett ternings-spel.

Tidens Wäpnare.

Jag älskas icke af denna tid,
Men det betyder så ringa;
För den jag draga dock vill till strid,
För den min lyra må klinga.
I lyran kärlek, blott kärlek bor,
Och svärdet är med min lyra bror.

Må *andra* älskas af tid och verld,
Jag vet hur *de* dem bedöma;
Föraktet blickar ur deras svärd,
Förakt från lyran hörs strömma.
De möta tiden med hån och köld,
Och vinna ära med afvog sköld.

Ej storhet ligger deri likväl,
Att pris åt otack man skänker.
En punkt af tiden — se der min själ:
Den punkten rör sig — jag tänker.
Hvarenda del till sitt hela hör,
Jag måste handla så som jag gör.

Går tiden framåt, i präktig skrud,
Med mantel snöhvit som dagen;
I spåren följer jag folkens gud,
Stolt, af dess stolthet betagen.
Utaf sig sjelf hörs då lyran slå,
Och svärdet brinner i handen då.

Må tankens hjeltar och bragdens män
Stå tidens genius helt nära,
Att trohetsfullt dock få följa den,
Som väpnare, är min ära.
Fröjd är att klä den i hjelm ibland,
Fröjd till att ge den sitt svärd i hand.

Fast tiden ännu sitt öga sänkt
Blott harmset på mig; låt vara!
Min kärlek ståndar dock oförkränkt,
Jemt redo att den försvara.
Hvem helst må svika, ej sviker jag,
Min sångmö bär ju dess anletsdrag.

På mången skuldra kring mig jag sett
Dess riddarklinga re'n falla;
De voro jättar i kraft och vett,
I kärlek dvärgar dock alla;
Men en gång kommer väl ock dess dag,
Då blir för kärleken riddarslag.

Jätten i Öster.

1.

Uppå gränsen af två verldar
Står Ural ett spetsberg likt,
Schakten skina såsom härdar,
Tinnarne ett moln omgärdar,
Uppå blixt och åska rikt.

Bland dess blanka silfvertoppar
Står min borg, ett paradis,
Fast med floder utaf koppar,
Med kristall till blomsterknoppar,
Och med onyx utaf is.

Herrlig är den borgen; djupa
Stå dess bågar, stam vid stam;
Men på hvarje marmor-stupa,
Under tak af sköldklar kupa,
Blickar hvitögd vinter fram.

Upp till skyn, der stjerna dansar,
Stiger dess kolonn-portal,

Såsom led af blanka lansar,
Hvilkas spetsar strålen kransar,
Uti molnens blåa dal.

Högre dock än alla, skjuta
Borgens koppartinnar opp,
Ej jag sjelf vet hvar de sluta
Men en stjerna, lik en luta,
Klingar från hvar tinnes topp.

När jag en gång slagit armen
Fullt kring jordens vida bryn,
Och det klappar än i barmen,
Skall jag, om ock blott i harmen,
Vända mig dit upp mot skyn.

Ingen stjerna vill jag finna,
Solen får ej finnas, hon;
Men nog skall min arm dem hinna,
Och de skola sedan brinna
Blott vid foten af min thron.

Och de vingar, två, de mina,
Skall jag öfver jorden slå;
Under dem skall stormen hvina,
Som en blixt hvar fjäder skina;
Nog skall jorden himmel få.

Vingens spetsar guldbestänke
Rymden med sin norrskens-sky!
Fjerran, fjerran de sig sänke,
En som aftonrodnad blänke,
En som morgonrodnad gry!

Men min blick skall, fast från Norden,
Ensamt stråla pol från pol,
Enda flamman öfver jorden,
Verldens enda stjerna vorden,
Himlahvalfvets enda sol!

Och du borg, med is-arkader
Hvälfda öfver dunkel verld,
Som med dina dubbla rader
Utaf blanka kolonnader,
Firar sjelf din himmelsfärd;

En gång, om ej djupen svike,
Skall du midt i ethern bli
Rymdens högsta kejsar-rike,
Verldens kungsthron utan like,
Molnens första koloni.

Skall på dina spetsar gunga
Jordens största magt en dag,
Som har åskan sjelf till tunga,

I hvars ord volkaner runga,
Verldens enda jätte, jag!

2.

Skyddad af din kopparhufva
I din sal jag vuxit har.
Som en drake sågs jag rufva
Re'n på skatten i din grufva,
Fast jag ännu pilt blott var.

Men årtusenden ha sedan
Vandrat öfver jordens plan,
Såsom höge andar hädan;
Dock jag är ock fullväxt redan,
Mägtig på min djerfva ban.

Oceanen är min krona,
Uppå isbriljanter rik.
Sjelft hvart smycke tyckes throna,
I min blanka hufvudbona,
Som en sol i solen lik.

Under ena foten böjer
Kaukasus sin drakrygg blå,
Blott jag trampar, straxt den röjer

Sin natur och svalget höjer,
Sprudlar guld, som brinner då.

Vill jag gripa solens länder,
Meckas graf och Merus slott,
Indiens grottor, Ganges stränder,
Ut jag sträcker mina händer
Öfver drakens fjellrygg blott.

Men på Balkans marmorpanna
Med min andra fot jag står;
Dock der tänker jag ej stanna,
Jorden tycks min fot förbanna,
Derför fram jag ständigt går.

Ljusblå Dnieper är mitt bälte,
Östersjön mitt skägg, och så
Herrligt än ej bölja välte;
Skägget når tätt till mitt bälte,
Trampa vill jag ej derpå.

Tycker du jag ej är värdig
Fädren, som i djupen bo?
Tycker du jag icke är dig
Mägtig i det minsta? Färdig
Är dock jätten, vill jag tro?

3.

Ladoga, du underbara,
Du mitt öppna öga är;
Djerft du blickar mot hvar fara.
Petersburg, hvad kan det vara,
Om ej ögongropen der! *)

Som en ros vid Neva-stranden,
Som i skyn en stjerna skär,
Som ett smycke uppå handen,
Som en sol på skölde-randen,
Flammar ögongropen der.

Blott två öppna finger finner
I den Finska viken du;
Men på ett utaf dem brinner,
Fast den ej som eld försvinner,
Sveaborg, min guldring nu.

Hvarför fingren så sig vända
I en hälften öppnad krets,

*) Tegnér yttrar någonting dylikt i sin "Axel," eller måhända till och med just detsamma. Jag har ej läst 'Axel' på ungefär 10 år, och kan således ej rätt ihågkomma det. Emellertid får jag försäkra, att hvarken "imitation" eller tjufsinne här framkallat likheten. Styckets inre natur har omedelbart gifvit mig anledning till bilden — och derföre får den qvarstå.

Är blott derför att måhända
Det kan till min nytta lända;
Åland är min fingerspets.

Men hur böljorna än springa
Uppå hafvets blåa grund,
Midt i böljans mörka bringa
Skrifver jag, med blodig klinga,
En ukas, för hvarje stund.

Och med silfverfot och vingar,
Skum-omperlade och blå,
Böljan, lik en stormvind, klingar,
Under det den verlden bringar
Lagen af mitt budord så.

4.

Djerft jag mot Europa sträcker
Mina jätte-armar ut;
Om ännu jag det ej räcker,
Ej min vrede dock det väcker;
Skall nog lyckas mig till slut.

På hvar arm en sköld det glöder,
Skyddad som jag framåt går;
En jag håller emot söder,

En mot mina Svenska bröder;
Men bak skölden svärdet står.

Falken gömmer klon med vingen,
Örnen gömmer också sin,
Ormens gadd den märker ingen,
Förr'n den springer ut ur ringen;
Bör jag ock ej gömma min?

Men den ena skölden flammar,
Med Vesuvius i kapp,
Kanske ock den derfrån stammar,
Smidd utaf Vulkani hammar?
Varschau är dess skölde-knapp.

Och Europa, du må blicka
I den half-sferns lågor nu!
Är du törstig, gamla flicka,
Får du flammor der att dricka;
Släcka de väl törsten, du?

Från den andra skölden bryta
Stjernor ur mång skön klenod,
Herrliga som Saimens yta,
Klara som dess vågor flyta,
Tjusande som Auras flod.

Svea, hur du än må pråla,
På din klippa stolt och fri,
Midt för dig skall skölden stråla,
Och din kind med rodnad måla,
Hvar gång du dig ser deri.

Ha, hur mägtig jag mig känner,
Mägtig i hvart enda drag,
I hvar puls ett Etna bränner,
Bälte med hvar magt jag spänner.
Verldens jätte — det är jag!

Landskrona.

En ström jag känner, så blå och klar,
Framåt den drar.
Dess vågor sjunga,
Med ljusblå tunga,
Vid solbelyst och vid löfvig strand,
Om fordom-timma en sång ibland;
Men midt i strömmen en holme finns,
Af gammalt Svea helt visst den minns.

En fästning förr uppå holmen fanns,
En lagerkrans,
En kämpe-bona,
En *landets krona.*
Hvar vinkel-brytning en tornspets bar,
Den Sveas nyckel till Östern var,
En förpost ställd mot ett mägtigt land,
Med sköld på armen och svärd i hand.

Hvad ha vi, Svea, mig svara du,
För utpost nu?

Säg, hvad vi äga
För magt att väga
I jemvigt upp detta skarpa svärd,
I vågen kastad af österns verld?
Hvad hafva vi väl i dag, som förr
Till vakt att visa vid Sveas dörr?

Tillfälliga Stunder.

1.

Högbarmad, älsklig Nordens tärna,
Med panna öppen, klar och fri,
Och öga, der en morgonstjerna
För trofast kärlek strålar i;
Med kind så frisk, der blomster-thronen
Tycks glödande för Gratier stå!
Hvad är min lyra, om ej tonen
För dig, för eder, klang också? —

I hulda väsenden! hvart hjerta
Sin himmel i det sköna ser;
Och sjelfva lifvets högsta smärta
Förädlas, qvinnor, genom er.
Kan än man paradiset tänka,
Af englar diktadt oss kanske,
Skall eder huldhet oss det skänka,
Skall i er blick man först det se.

Hvad är väl hjeltens dröm om lycka,
Bland svärdens gny, på fjerran strand?

Den att en älsklig mö skall trycka
Till slut vid hemmet segrarns hand.
Hvad är den fröjd som sångarn äger?
Blott den att er få sjunga om.
Då sångmön först kom till mitt läger,
Den från er barm som engel kom.

Om "hjertana" i nordan-landen
Till drufvor kunde bytta bli,
Vi fylde glasen upp till randen,
Ack! med champagnen deruti;
Och se! en skål vi skulle dricka,
Den varmaste bland nordens fjell,
En hjertats skål för hvarje flicka,
Den Sveas skönsta eternell!

2.

Af alla skålar till att dricka
Jag vet den skönaste likväl,
Den är för dem hvars ögon blicka
Med kärlek in i mannens själ,
För qvinnorna, som jemte randen
Af klippans snö och fjellens is,
Stå blommande i nordan-landen
För männen, som små paradis.

Hvars hjertan fatta lätt det sanna
I krigar-ståndets lugna skick,

Som glädjas af en öppen panna,
Och älska lätt en modig blick.
Ack, svärdet vid hvar ynglings sida
Hvar en af dem så gerna ser.
O, endast den som vet att strida,
Är värd att älskas ock af er.

För eder, qvinnor i vårt Skanda,
Med barm af varmt och soligt gull,
Och drag så rika uppå anda,
Som medja smärt och vek och full;
För er vi glasen gerna tömma,
Och sjunga er en sång i dag;
Hvad mannen än förmår att glömma,
Ej glömmer han dock ert behag.

Först dock vi dricka vår värdinna,
Och hvad hon kärast önskar, till!
Må hon på Florsberg alltid finna
Hvad innerligt dess hjerta vill!
Må stänglarne på marken knoppas
Och blomma — blott hon ser derpå!
Hvad qvinnan önskar, hvad hon hoppas
Är skönt — och må väl blomma då.

Att du inom dig sannt känt värdet
Utaf hvad ridderligt än är,
Det synes lätt, det syns på svärdet

Din man bredvid sin sida bär.
O, blott J viljen, brinna svärden
Vid hvarje ynglings sida än.
En slaf J ägen, det är verlden;
Ty skönhet blott beherrskar den.

Må du och han tillsamman lefva,
Än mången dag, än månget år,
Och vingad lycka er omsväfva,
Hvartut också er bana går.
Hvar dag, som kommer, må den skänka
Er någon sällhet, skön och sann,
Och ingen sol i skyn sig sänka,
Som icke den fördubbla kan!

För dig, du Sångerska, vi sjunga
En liten välfärds-sång också.
O, hade vi till låns din tunga,
Vi sjöngo den väl bättre då.
Dig väntar tiden, klart du blicke
Mot den, hvad än dig hända kan!
Och gerna nu din skål vi dricke,
Skål ock för den du tar till man!

Och skål för hvarje blommig tärna
Uti vårt kära fosterland!
För skönheten så tömmes gerna

Den skålen af hvar tapper man.
Det qvinligt goda, qvinligt sköna
Beundras än som fordomtid.
Blott qvinnan kan oss rätt belöna,
För ärans bragd, för styrkans strid.

Fostbrödralag.

Yttre förhållanden skilja oss alla,
Mer eller mindre i lifvet, min bror!
Lika som slöjor de mellan oss falla,
Slöjor af luftigt och skiftande flor.

Kärleken håller dem uppe. Vid randen
Utaf en stjerna den himmelska står.
Hatet dem trycker till jorden med handen,
Fram mellan hat, mellan kärlek man går.

Träffar ett öga dock rigtigt ett öga,
Hatet försmältes af blicken till stoft,
Kärleken lyfter då slöjan med höga
Handen, mot luftrymdens stjerniga loft.

Öga mot öga en stund ha vi båda
Stått mot hvarandra, en man emot man.
Herrligt det var så hvarandra att skåda,
Själarne mötte i blicken hvarann.

Trohet i lifvet och trohet i döden,
Tysta vi svuro hvarandra just då.

Heliga edgång! kommande öden
Uti din trollkrets omfamnande stå.

Svärden vi draga, och sida vid sida
Fienden möts af vårt fostbrödrapar.
Först och ej sist vi för Svea må strida.
Hvem af oss stupar, finns hämnaren qvar.

Riddar-Rustningen.

En riddare-rustning jag äger, hurra!
Med den jag så modigt till striden vill dra.

Väl är den helt rostig från forntida dar,
Men fiende-svärd må polera den klar.

Fast kulor förr smattrat på pansaret tungt,
Slog förfädrens hjerta derunder dock lugnt.

Lugnt skall också mitt under pansaret slå,
Blott den som är lugn kan i striden bestå.

Mitt kyller är gult och mitt kyller är blått,
Min stamfar deri emot tio bestått.

Kring mig som kring honom nu troget dig slut;
Blott vapen och svärd böra slita dig ut.

Slog fordom man hjelmgallret upp, såg man då
En alfvarlig panna, med svärdsärr uppå.

Men trygg uppå gyldene hjelmhufvan låg
Ett lejon, som spejande djerft kring sig såg.

Det ligger än qvar, men, mig svara, hvar är
Den örn, som låg förr under guldramen der?

Har örnen väl flugit från hjelmhufvan nu,
Jag tyckte likväl den var klufven i tu?

Fick *der* den ej ligga i fred och i ro?
Var det under ramen ej passande bo?

Välkommen min rustning! Dig klär jag mig i,
Min skuldra är stark, och min ande är fri.

Och kom, du min klinga, till striden vi gå;
Mig lyster att upp emot fienden stå!

Slumrarne.

Krigarn hvilar sig i mark och skog,
Ofta nog.
Klippan är hans hårda hufvudgärd,
Sängkamraten är det goda svärd.

Älsklig dröm är likväl honom der
Lika när.
Svärdet ofta jag till barmen tryckt,
Det i drömmen som min maka tyckt.

Stod en ros så frisk vid klippans rand,
Ack, ibland
Uti drömmens hulda bilder-stund,
Tycktes mig den som din purpurmund.

Flicka, flicka! vid min sida du
Hvilar nu!
Stridens möda, krigarens besvär,
Rikligen också belönad är.

Allt hvad ondt jag slitit, äfven ger
Mig långt mer

Himmelsk fröjd af detta ögonblick.
O, att evigt det blott vara fick!

Se på mig! Dock du vill slumra — nå,
Slumra då!
Men en enda kyss ännu från mig,
Må dock föra ett godnatt till dig.

Luta blott din kind emot min barm,
Eller arm!
Om du sedan den ifrån mig tar,
Hulda rosor skola brinna qvar.

Re'n syns ögonlockets jalusi
Nedsänkt bli;
Men af hjertats varma slag jag hör,
Att du dock skåll se mig innanför.

Stilla, se! nu må du slumra in,
Du är min.
O, hvad salighet mitt väsen når,
Nu mitt hjerta mot ditt hjerta slår.

Norige *).

1.

Föreningen.

(*Monolog af en Svensk Bonde*).

Är Norge missnöjdt med föreningen,
Med brödraskapet mellan våra riken,

*) För några år sedan voro H. Wergeland och förf. betänkta att utgifva en, för Sverige och Norige, gemensam Poëtisk kalender. Samlingen var redan gjord; men af brist på förläggare måste vi inställa den. Sedermera hafva brödra-rikenas litterära, men ännu mera deras politiska ställning ganska mycket förändrat sig. Dels genom okloka offentliga förhandlingar och dels genom individers missförstånd, har ett ovänligt förhållande uppstått. Enligt förf:s öfvertygelse har dock alltid Norska folket fullkomligt orätt att anfalla det Svenska. *Vi* hafva icke gjort något slags hemgång mot deras politiska tillvarelse; men *de* hafva sökt, genom anfall och insinuationer, att befläcka vår ära i Europas ögon. Något slut skola dessa förhållanden förr eller sednare taga. Men hvilket, är svårt att afgöra. Så länge likväl ej statsmagterna eller individerna göra något steg för att närma folken till hvarandra, för att amalgamera dem, icke i deras statsförfattningar, utan i deras hjertan och sinnen, skall

Med detta handslag mellan frie män?
Välan, så lösen då det upp igen,

---

brytningen fortfara. För min del tror jag, hvad jag trott, att genom en närmare bekantskap emellan brödra rikenas literatur, det formella förbund som statskonsten åstadkommit, skulle kunna erhålla äfven en inre andlig betydelse; hvarförutan föreningen väl kan noteras i statspappren, men icke i folkens hjertan. Den säkerhet som de förra skänka för föreningens bestånd, är också ej mera än ett blott tecken, emot den de sednare kunde lemna. Efter 1814 hafva mer än tvenne decennier flugit förbi oss, och det vore tid att ej blott ett yttre, utan äfven ett inre lif sammanhölle nationerna. Fjellryggen liknar ännu det *och* som står emellan "Sverige och Norige:" det lägger som ett + den ena blott till den andra, utan att ge dem detta innerliga hjertats samband, som är nödvändigt, i fall föreningen skall kunna få namn af en på lif och död sann fostbrödra-förening.

Man vet hvad mägtigt inflytande den Franska litteraturen haft på Sverige; den har gifvit oss ett helt blad i våra häfder. Man vet likaledes hvad inflytande den Tyska utöfvat; och man ser ännu i dag huru så väl denna literatur, som den Engelska väldigt inverkar på den Franska nationen. Litteraturen verkar icke inom frågången af vissa partier; den strömmar som ett hjertblod genom hela stater, och fyller ofta med lif stela och hårdnade former. Skulle man icke i afseende på Sverige och Norige kunna vänta samma resultat af samma magt?

Det var öfvertygelsen härom, som gaf anledning till den omnämnde samlingen af Svenska och Norska skaldestycken. Vi trodde oss visserligen icke genom den åstadkomma det nu nämnda resultat; men vi trodde oss kunna gifva en begynnelse till kommande dagars verk. I större frågor förmår *ett* år intet, *tio* något; men *seklet* allt.

Med svärdet eller ock med politiken,
Men späng blott våra öron ej med skriken!

Hvad gagnar oss väl denna droppa blod
Uti vår flagga, der den endast bränner?
Förutan den har Svenska hjertat mod,
Och Narvas eller Lützens ärestod,
Som segerhufva kring vår panna spänner,
Ej Norges fana, blott vår egen känner.

Vi hafva lejon utan *ert* också,
Som trampar krigets yxa ned i gruset.
I våra häfder segrande de stå,
Och skulle striden på vår fjellport slå,
Du skulle se dem vandra man ur huset,
För friheten, för äran och för ljuset.

Emellertid strandade vårt försök emot tillfälligheter. Bevisligt qvarstår likväl, att H. Wergeland *velat* göra något för ett bättre förhållande emellan rikena. Har han nu råkat på afvägar. Sålunda hafva omständigheter, men ursprungligen ej hans *inre*, fört honom dit. En mägtig natur måste alltid hafva något större föremål för sin verksamhet, och då Herrans vingårdar tillslutas så — — — — — — — — — — — — — — — — — —

Poëmet *Bilderna* diktades under dessa mina förhållanden med H. Wergeland.

Hvad de nu förekommande Norska dikterna beträffar, äro de visserligen författade i helt olika anda; — men hvar dag hafver sin omsorg.

Att vi ditt vapen vid vårt vapen stält?
Den skönsta plats vi hade, vi det skänkte.
Mot östern och mot vestern, om det gält,
Två lejon stälda inom samma fält.
Och ingen redlig Svensk derpå ens tänkte,
Att med vår kärlek vi er ära kränkte.

Om färgorna J tvisten, tron J då
Att edra färgor våra tankar röra?
Kläd dig i purpur, eller naken gå!
Vårt brödraskap kan lika väl bestå.
Hvad färgor Norges män och hjeltar föra,
Med dem har Sverige ingenting att göra.

Ej heller Svensken nu som fordom rör
Sig i de gamla färgorna, de kära!
Men det är rocken ej som mannen gör,
Vi strida ej om färgorna derför;
Men vid den drägt, som våra krigsmän bära,
Är svärdet fästadt och vi drägten ära.

Om likväl den ännu sitt namn ej har,
Ej än är döpt af seger och af strider,
Man nästa gång, då Svea klingan drar,
Ett namn från bragdens tummelplats väl tar!
Nog vinner rocken också häfd omsider,
Så långt vårt svärd sin glans kring jorden sprider.

Från fotabjell till högsta ögonbryn
I rödt er kläden, om det lyster eder.
För att er lifrock rigtigt färga, flyn
Till röda hafvet eller morgonskyn;
Men akten er, jag vid mitt svärd det beder,
Att i vårt hjertblod färga edra kläder.

Er frihet störtar likväl ej i kull,
För slika grand, derpå jag tryggt kan svära.
Du säger det för annan orsaks skull;
Ty bakom granden ser du glimma gull,
Deraf du önskar smida åt din ära,
En egen gyldne krona till att bära.

Du en poetisk statsdrägt kläder på
Den minsta småsak, som du upp kan finna;
Gör dig en sköld af några brister små,
För att derunder osedd handla få;
Men hvad du äfven deruppå må vinna,
Förutan fläck skall ej din krona brinna.

Vill du dock skiljas ifrån oss, välan!
I Svithiod bodde förr en gammal vana,
Man trädde fram helt öppet som en man,
Och talte ut sitt ord och aktning vann.
Den fege slingrade blott fram sin bana,
Och tog först fram, vid slutad strid, sin fana.

Afhandla saken så med sköld och spjut,
Afhandla den med handslag! Mannavärdig
Skall handlingen, hvad än den tar för slut,
Med trygghet blicka öfver verlden ut.
Om blott du vill, stå vapnena nog när dig,
Och Svensken, tro mig, är ej mindre färdig.

2.

Tro mig, Nore, du skall ej behöfva
Vädja mot oss till Europas dom;
Ingen Svensk, det vet jag, önskar röfva
Frihets-bilden ur din helgedom.

Hvad J gören för att bilda eder,
Till sjelfständighet, som stat och land,
Äfven här er mången vän bereder. —
Manna-bragd är kär i Svealand.

Låten dock oqvädinsord ej skalla
Mot vår ära, i hvart tidnings-blad;
Om det fordras dra vi svärden alla,
Och vi hitta till er hufvudstad.

Frisint man vill blott som bror jag nämna,
Den sjelfständige är värd en vän;
Men på smädarn veta vi oss hämna,
Svärdet ligger mellan oss och den.

3.

Till H. Wergeland.

A.

Du spänner björnsens-strängar på din harpa,
Och toner rulla, väldiga och skarpa,
Och åskmoln rulla öfver lifvets fält.
Jag ser ej mina; ty min harpa brinner,
Men öfverallt der något skönt jag finner
Jag spänner upp mitt tält.

Du följer anden, som dig fjerran kallar,
Ditt hjerta klappar och hvar ådra svallar,
Omkring dig brusar diktens katarakt;
Jag blickar uppåt och jag neråt blickar,
En örn mot höjden, en mot djupet skickar,
Men stormen tar min jagt.

I djupa böljor fram ditt inre strömmar,
Till höga jettar växa dina drömmar,
Mot gudæs Pind du stormar mägtigt på;
Jag vandrar äfven fram, vill målet hinna,
Kan af min längtan ned till stoft förbrinna,
Det hinns dock ej ändå.

På skiljda vägar, broder, fram vi vandra,
Men kunna se likväl alltjemt hvarandra;
Punkterad blott är hvarje konstens gräns.
Den röst, som hörs oss från hvarandra ropa,
Är likväl den, som håller oss tillhopa,
Och det är skönhetens.

B.

Min sång
För din skull klingade just så en gång,
Och fjerran väl, men också nära
Var jag dig städse i min barm,
Och för din harpa, för din ära
Var jag i hjertat öm och varm.
I dikten feltes dig ibland ett roder,
Men icke mer en trofast fosterbroder.

Men nu
En ny och annan väg bevandrar du.
På din Pegas förändrad vorden,
Du svingar spjutet i din hand
Ej mer som förr, utöfver jorden,
Men blott mot mitt, mitt fosterland.
Ej mer din sång besjunger tidens anda,
Den är ett verop endast emot Skanda.

Men hör!
Jag Sverge älskar, som du Norge gör.
Hvar enskildt dröm försvinner,

För fosterlandets rätt och väl;
Min klinga för dess ära brinner,
Fördenskull brinner ock min själ.
En tum jag viker ej ifrån min bana,
Framför mitt öga sväfvar Sverges fana.

En Tell,
En La Fayette, en O'Connel,
En skapande, en frihetshjelte,
I kretsen af ett folkförbund,
Med penna, såsom svärd i bälte,
Och ord som svärdshugg i sin mund.
Se der, hvad du till mål för lifvet ställer,
Fast Norges väl och Sverges rätt det gäller!

En Tell?
Hvar finns en Gessler ibland Norges fjell?
Den ena saknande den andra
Är svärdet utan handens kraft;
Är skepp, som utan väder vandra,
Är verkan, som ej orsak haft.
Om Tell var svärdet, så var Gessler näfven,
Revolution var Tells, men Gesslers äfven.

Vill du
Ge lif kanske åt någon Gessler nu?
Försök — men om försöket lyckas
Din drapa bor i manna svärd;

Ditt namn skall i historien tryckas,
Uppå en plats — ej afundsvärd.
För det att Gessler fanns drog Tell sin klinga;
Men ingen Tell kan oss en Gessler bringa.

Gif akt!
Ett drama börjat är bland Norges schakt.
Hvad slutet blir en framtid gömmer,
Men ansvarsfullt mot den du går.
En verldsdel hör re'n hvad du drömmer;
På en vulkan din lyra står.
Och dina stormande gerilla-sånger
Med löje slutas kanske eller ånger.

Uppå
De blad som häfdens alla runor stå,
Man mången bruten mening finner,
Med punkt, som blott en blodfläck är;
Men mången tanke också brinner,
Och slutar blott med löje der.
En dvärg är dock den man som börjar orda,
Om bragder, som han ej *förmår* fullborda.

Hvad är,
Som skiljer mannen ifrån narren här?
Från bilden, med sin ädla stempel,
Till parodin är blott ett steg,
Och dårens boning, Herrans tempel,

Stå ofta hop på samma väg.
Och gränsen mellan Tell, med segrens klinga,
Och en politisk Don Qvixote är ringa.

Jag såg
Dig fordom segla på en skummig våg,
Och Svithiods flagga syntes gunga,
Helt solbelyst utöfver dig,
Der du från fören hördes sjunga.
O, hvad den synen gladde mig!
Jag såg i dig och i din sångar-yra
En diktens hjelte växa vid sin lyra.

Jag såg
Den ande drömmande i lyran låg;
Och toner stiga, toner falla,
Och Norges krafter väcka de;
Men ädla trodde jag dem alla,
Ditt ungdoms-lif var fröjd att se.
Ej gerna dikten tro och sanning glömmer,
Och ädel är hvar dröm som sångarn drömmer.

En storm!
Och du står för mig i en annan form.
Har du väl magt att stormen styra,
Ej endast nu, men se'n också?
En stundens stjernbild är din lyra,
Skall den som seklets ock bestå?

Det mål du sträfvar till kan du förlora,
Lätt glömmer seklet de i stunden stora.

Vänd om, vänd om
Från vilsen bana;
Kom åter, kom
Till konstens fana!

Med vindar i
Den synes vagga,
Väl ut så fri
Som Norges flagga.

Hvad herrlig syn
Jag ser i qvällen,
Den står i skyn,
Och står på fjellen.

En manna-ring
Syns kring densamma,
Som stjernor kring
En ljusets flamma.

Med sina svärd,
Halfdra gna alla,
För konstens verld,
De stå och falla.

De kämpar stå
Med guld i barmen,
Och solar på
Hvar sköld å armen.

För allt, som här
Kan glädje bringa,
Och ädelt är,
Guldharpor klinga.

För andans ljus,
För menskors ära,
Hvad toners brus,
Båd' fjärr och nära!

Så hopp som dröm,
De späda, unga,
På sångens ström
Som svanor gunga.

Hvad kraftigt är,
På höga throner,
Besjunges der,
I rika toner.

Sjelfständighet
Från harpan klingar;

I örnar det
Kring verlden svingar.

Vänd, broder, om
Från vilsen bana;
Kom åter, kom
Till konstens fana!

I Svithiods verld
Bör du ej svinga,
Ett tviste svärd,
En upprors klinga,

För god är du
För de bedrifter;
Vänd åter nu
Till ljusets skrifter.

Ej mannen kär
Är folkvill yra;
Men född du är
För sångens lyra.

Vänd, broder, om,
Från vilsen bana;
Kom åter, kom
Till konstens fana!

En väg så vid
Finns der att vandra,
Mer ljus och blid
Än alla andra.

Ett bättre land
Skall så du finna,
I englars hand
Syns fanan brinna.

Den döende Ynglingen.

Nyss flög min lans i strid och slag,
På örnevingars par;
Nu har jag knapt ett andedrag
Af mina krafter qvar.

Nyss såg jag för min ära stå
En lagerkrona rik.
Jag ville gripa den, men då
Hvad är jag? Blott ett lik.

Nyss låg en himmel, full af hopp,
I hjertats kalk och sken;
Nu lyfter den sig frigjord opp
Att fly i sucken hän.

Nyss brann och nyss jag stridde för
En flickas sällhet nyss;
Men nu jag midt i drömmen dör,
Kyst utaf dödens kyss.

O, sänk dig sky från ljusets verld,
Ned till den skumma jord,

Min ande till sin himmelsfärd,
Vill gå på dig om bord.

O, tindra måne, tindra klart,
Utöfver stridens fält;
Bakom din silfverskifva snart,
Uppspänns mitt stjernetält.

Du lif, som var mig kärt, farväl!
Jag stred som man och föll.
Hvart löfte som du gaf min själ
Ej du, men döden höll.

Farväl, du fosterland! Jag drar
Från dig till högre ort,
Det löfte, som jag gaf dig, har
Med döden jag fullgjort.

Men vestanvind, du blida, nu
Min sista helsning tag,
Och för den till min flicka du,
Med lätta vingars slag.

Vid detta bud, om hennes kind
Blir blek som drifvans snö,
Gif med en kyss hvar ros, du vind,
Tillbaka åt min mö.

Snart kommer jag från ljusets zon
Med glädje till dess bröst,
Och hviskar, som en harpoton,
Om hopp och lugn och tröst.

- - - - - - - - - - - - - -

"Tålige tiga, med tand för tunga.

O. F.

(?)

En man är man, på det minutligt lilla
Må han sin lefnadsvishet ej förspilla,
Ej fjäriln jaga ibland blommors glans,
Och glömma lejonjagten som är hans.

Den stora jagt, som går kring alla landen,
En jagt i staten och en jagt i anden,
Allt falskt och mörkt deri förföljer den.
Följ med, följd med! blif jägare, J män!

Ack! Jägarlifvet är så skönt, der klingar
En nordanstorm så frisk förbi din kind,
Och snabbt det går, det går på dubbla vingar,
Och jägarn sjelf är blott en nordanvind.

Till
H. M. Konungen.

Hur Carlavagnen brinner
Med sina stjernor sju,
Ej någon stjerna finner
Mitt öga klar som du,
Du konung öfver sinnen,
Som lag och rätt förstå;
Du konung öfver minnen,
Och öfver hopp också!

Den elfte Carl var mången
En lagens odalman,
Och tolfte Carl stod stången,
Mot halfva verlden han;
Men bragd och vishet båda
Ha sig förenat nu,
I samma kung att skåda,
Och konungen är du.

Dock hur din krona flammar,
Af guld, en rik klenod,

Uti den runekammar,
Som heter Svithiod;
De nya tider vandra,
Vid Sveas klippedörr,
Men högre än de andra,
De kräfva mer än förr.

De må sin mening äga,
Hvar mening är ju fri;
De må sitt ord ock säga,
Ej uppror bor deri.
Hvart ord har guld på vingen,
Och det blir landets vinst;
Derpå förlorar ingen,
Och du förlorar minst.

En kung i fordna dagar
Var kung för svärd allen,
För tankar och för lagar
Man blifvit konung se'n.
Ej härar, ej arméer
Nu mer om verlden slås;
Bevingade idéer
Blott nu beherrska oss.

Med fylda dukar seglar
Den nya tiden fram,

I hafvets yta speglar
Den stolt sin gyldne stam.
Och framåt syns den skjuta,
Jemt pilsnabb i sin gång,
Om bord på vimplad skuta
Grip, kung, dess roderstång.

Styr sjelf din tid till landen,
Dithän dess flagga står,
Nog har du kraft i handen,
Och bäst du det förmår.
Hur stormarne må yra
Led skeppet ditåt än;
Mer skönt att tiden styra,
Än styras sjelf af den.

Uti historiens skrifter
Skall du ovansklig stå,
I spetsen för bedrifter,
Med medborgs kronor på.
Och Svithiod skulle kalla
Dig störst af Carlar så,
Och hvilken kung ej falla
För dig i stoftet då!

Swensk Öga.

Det står en klippa i Sveas skär,
Långt ut bland vågor, som svalla,
Och helt allena står klippan der,
Svensk Öga nämnd utaf alla.

Deröfver syns jemt en sky, och skyn
Syns mörk vid stjernranden genast,
Det är dess rynkade ögonbryn,
Mot östern rynkad allenast.

Men öfver rullande våg och by,
Som storm mot stranden ses skicka,
Skarpeggad, såsom ett vinterny,
Svensk Öga ständigt tycks blicka.

Ej hinnes klippan af hvem som vill,
Af gossar blå blott och gula!
Det är ej utan en mörk pupill,
En muskedunder med kula.

Re'n klippan stått der årtusen väl,
I svall bland vågiga hvimlen.

Hvad den har sett vet den nog, min själ!
Hvad den får se, det vet himlen.

Då ovän kommit med svärd och bloss,
Och Sveas klinga dem varnat,
Och ovän styrt med sin köl från oss,
Af fröjd Svensk Öga har klarnat.

Då strid på lif och på död har stått,
Å hafvets rullande vatten,
Ifrån pupillen det flammor gått,
Och ögat blixtrat i natten.

En hjelte bott der i gamla dar,
I skären förr så man trodde,
En oblid örnklo hans klinga var,
En örn i hjelten der bodde.

Kring hafvet jagar han sommarn om,
Hvar storm den djerfve sågs tjena,
Med segrar endast han återkom,
I strid välboren allena.

Han östern gästar med blodigt spjut,
Och södern gästar han äfven;
Men sveas fana flög jemt förut,
En norrsky vuxen i stäfven.

Men åren vandra och snöhvit lock
Kring åldrig panna snart vajar;
På vakt å klippan satt gubben dock,
På klippan fanan ock svajar.

En dag han blickar på bölja blå
Från fjerran orter, hvad stäfvar!
Hör vapnen skramla från bog och rå,
Men gammal gubbe ej bäfvar.

I solblank rustning, med silfver hår,
Står reslig segrande hjelte,
En storm i blågula fanan slår,
Till skum sig vågorna välte.

"Min stund är kommen, det är förbi,
De vilja hämna sig dessa.
Jag skall dock dö som jag lefvat, fri,
I ok ej böja min hjessa!"

I solblank rustning, med silfver hår,
I djupet störtar vår hjelte,
En storm i blågula fanan slår,
Till skum sig vågorna välte.

Då drog kring klippan en diger sky,
Och stormen klang öfver djupen,
Och skeppen störtas af svallig by
I spillror mot ättestupen.

Men gubbens ande än sitter qvar,
Med svärd och brynja på stranden,
Och ristar runor om fordna dar
Alltjemt ännu uti sanden.

Samtal.

a.

Mitt inre är tomt, men min yta är grann.

b.

Då är du förvisso en nutidens man.

a.

Men ryggen är grannast uppå mig ändå.

b.

En kammarherre du liknar alltså.

a.

Rik kan jag ock vara, fast nu jag är pank.

b.

Och ergo så är du ju Sverges bank.

a.

Ibland är jag öppen, ibland sluts jag till.

b.

Du vet ej, lik Ständerna, rätt hvad du vill.

a.

Men aldrig jag talar, det veta du bör.

b.

Vid riksdan rätt mången ej heller det gör.

a.

Ja, mycket jag är, men ack! intet också.

b.

Rätt mången menniska liknar du då.

a.

Men säg mig, hvem är du? Ditt namn ej fördölj!

b.

Ödmjukaste tjenare, blott en portfölj.

Hof- och Folk-Poësi.

Dialog.

A.

Säg, vet du hvem jag är? Å nej, å nej!
Det vet du ej.
Jag är ett högdjur i de storas salar,
Jag Ryska tänker och jag Franska talar,
Och sjunger som Petrarcas näktergalar;
Men Svenskan, Svenskan är för mig så rå
Att just jag sucka må.

Min vagga var, o, än jag minns det väl
En hofmans själ
Och först af allt jag lärde mig att buga,
Ej blott med ord, men ock med ryggen ljuga,
Och rosen-läppig lyckans ramar suga,
Och fastän pilt förstod jag ren dock bra,
Att lefva chapeau bas.

Utöfver mig en yppig himmel sken,
Så ljus och ren,
Som ifrån berget gubben Moses panna;

Dock nedanför den ville jag ej stanna,
Och lust och längtan all min håg bemanna,
Men Jacobs-stegen som till himlen bar,
En hofvets trappa var.

Och rundt kring stegen såsom engel stod
Hvar page så god.
Och som kerub rätt mången fröken skickar
I mjugg till mig ett dussin skälmska blickar,
O, hvilken seger låg i dessa nickar,
Men jag belönade ock mången gång
Dem med en liten sång.

Men nådd är himlen och min lagerkrans,
Dess solskens glans,
Utaf en thronkarm är min harpas båga,
Af herrskarns vink så tändes min förmåga,
Och för hans blick jag brinner som en låga
Men hvarje sträng på harpan i min hand
Är gyldne ordens band

Min sångmö känner etikettens kraf
I *von* och *af*.
En högtidssång jag gör mer lätt än mången;
Om stundom tanken står af rimmet fången,
Jag finner mig — gör epigram af sången,
Och ingen magt skall fel upptäcka i
Välboren poësi.

Se på min barm hur yppig och hur rik
Och statsråd lik.
Der blixtrar stjerna, ack! så tätt vid stjerna,
Det lull lull tjusar hvarje stadens tärna,
Och för det sköna lefver dikten gerna,
Och just derför det litet nog mig rör,
Hur det är innanför.

Hör, blott jag syns med foten utom dörr,
Om icke förr,
Gå recensenterna, det må du tänka,
Straxt i gevär för att honnör mig skänka,
Och sina fanor ned i stoftet sänka,
Och fastän nickande mitt välbehag
Jag dem föraktar, jag.

Kom derför hit till mig, vänd ryggen från
Din väg, min son!
Här finns en rymd också för örne-ungen.
Kom hit, blott hit! tag mig i puder-pungen,
Och lyft dig upp; jag visar dig för kungen,
Och du gör lycka i det höga slott,
Om du det önskar blott.

B.

Min lycka gror
Der hjertat bor.
Och hvad jag ej äger ej någon mig skänker;
Men himlar jag har i hvad herrligt jag tänker.

Jag sjelf, fast ung,
Är likväl kung,
Är kung i min barm, så väl som en annan,
Sjelfständighets kronan bär själen, ej pannan.

I purpurskrud
Står ej min gud.
Min gud sitter högt, öfver fröjd, öfver smärta,
Men har dock en thron i mitt brinnande hjerta.

Jag lefver för
Hvad mannen bör,
För höghet i anden, för frihet och ära,
Dem upp på min guldsköld jag städse vill bära.

Jag är en son,
Som stammar från
De friborne tankar, som lansarne skaka
För *menniskorätt*, hvilkens borg de bevaka.

Ett adelsbref
Hvar en jag skref.
Se, det var det första jag gjorde, emedan
Hvar en är ju ädling i vaggan allredan.

Hvar sträng jag har,
På harpa klar,
Är guld af den guldtråd, som vetandet spinner,
Af tanke som glöder, af känsla som brinner.

Ur folkets bröst
Klang rikt en röst.
I harpan bor rösten, och derför dess toner
Ibland såsom stormarne susa kring throner.

Som tidens gång
Är ock min sång,
Dess bilder i smått ses än stiga än falla;
Framåt uti stort gå som vågor dock alla.

Jag mäter ej
Med tumstock, nej,
Hvad anden mig skapar; är skapelsen färdig,
Jag tror att hvar handling af anden är värdig.

Hvad varmt jag tänkt
Jag lifvet skänkt.
Och varmare blir jag ju mera jag tänker,
I stunden jag verlden mång skapelse skänker.

Vid harpans gull,
Af andar full,
Jag stridt så min strid och skall jemt så den strida.
Hvar sträng är så god som ett svärd vid din sida.

Om hittills blott
Jag hån har fått,
Det kan mig i djupet af hjertat väl skära;
Men sorg kan jag känna och sorg kan jag bära.

Hvar en mig må
Försmå, försmå;
Min sång skall dock klinga tills strängarne brista,
Med harpan man bädde mig då i min kista.

Men hopp och tro
Mig slå en bro,
Till tider som stunda, och der ser jag öden.
Ha, bland de guldlockiga synes ej döden.

En dag skall le
För mig kanske;
Dock ned för den strålande, ned för den höga
Jag sänker i stoftet mitt häpnande öga.

INNEHÅLL.

Rättelser.

Sid.	5	rad.	15,	*st.:*	böljan	*l.:*	bojan.
—	17	—	5	—	rätt	—	rått
—	70	—	2	—	sin	—	din
—	87	—	2	—	den	—	din

National Library
of Sweden

60001000066545

